2015-10 • KASIM-ARALIK • 7 TL. (KDV dahil) • (KKTC: 8,5 TL)

LE MANYAK

ISSN 0-1301-0247-4

/LeManyakDergi @ManyakDergi

Her Şey Olur

KAŞINTI BÖLÜM 2

UZAY ÇÖPÜ

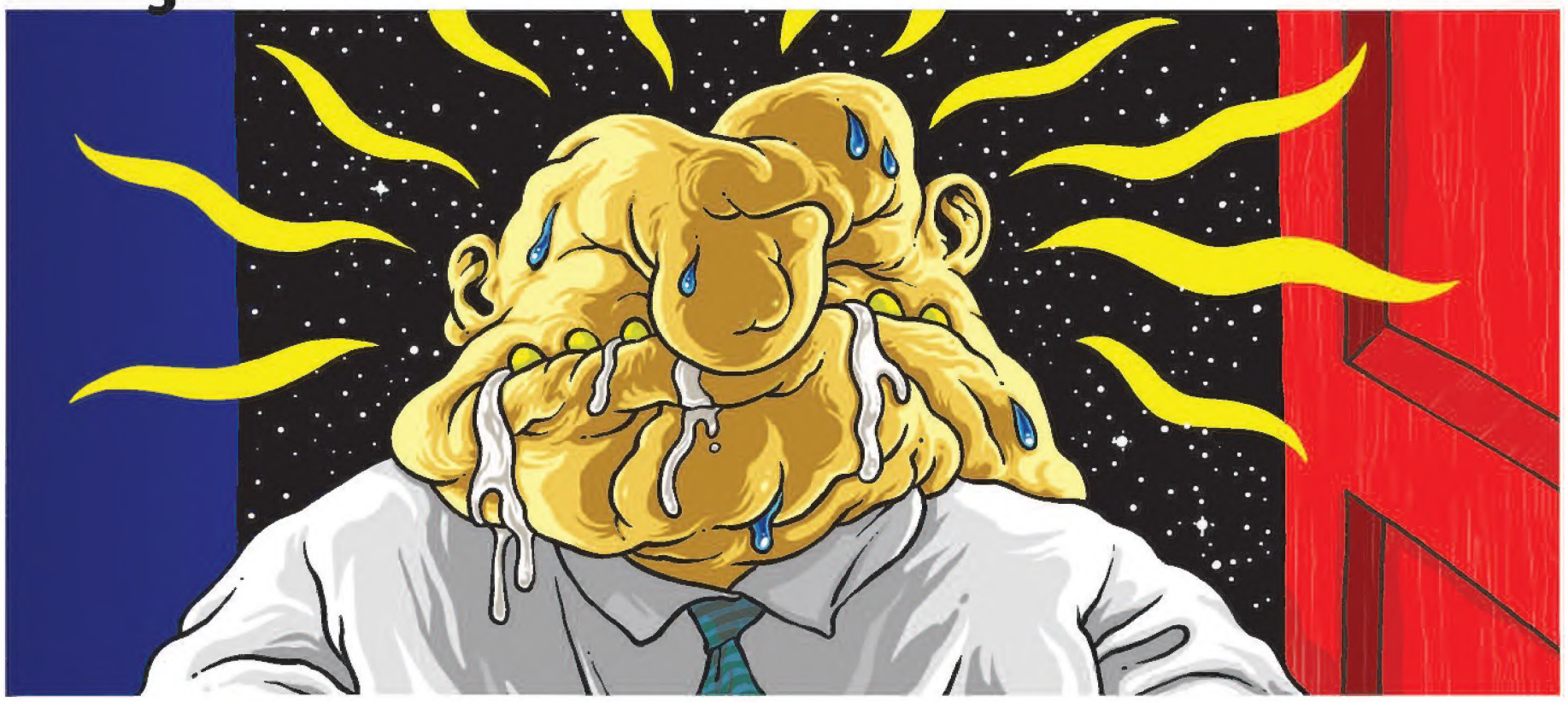

Cennetin adamıydı gelen. Gürbüz, öfkeli ve mis kokulu... Öyle güzel kokuyordu ki, kokusunu alabilseydiniz eğer kendinizi gül bahçesinde zannedebilirdiniz. Kokusunu aldığınız şeyin aslında kaliteli bir gül suyu olduğunun farkına varmadan.

Gürbüz, gördüklerinden hiç hoşlanmamıştı. Zaten neredeyse hiçbirşeyden hoşlanmıyordu. Boktan bir gülsuyu mutlu edebiliyordu onu. Kan ve terden ya da acı, veya zevkten hiç hoşlanmazdı. İvedilikle, müdahale etmeliydi. Ayıptı...

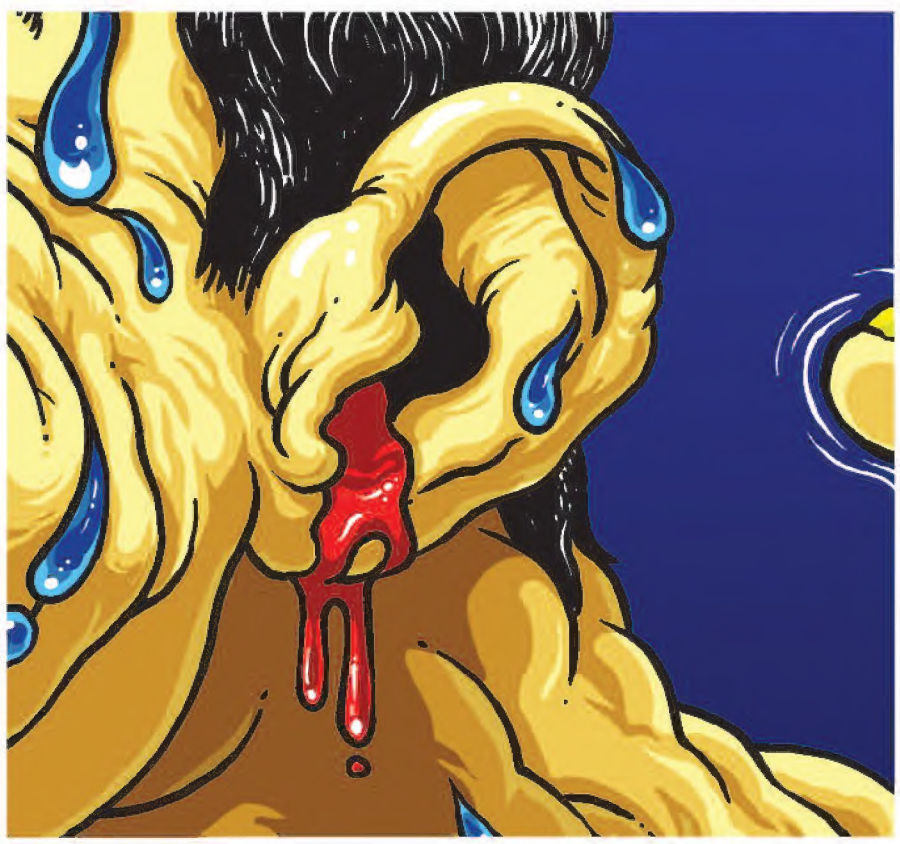

Hazla çınlayan kulağına girip beynini kemirmeden önce "Senin ananın avradının eammuğa gorum orrozzbunun çocuğu" diye fısıldadı gürbüzün gül kokulu cennet parmağı. Gürbüzün işi buydu. Kapı kapı gezerek, hoşlanmadığı varlıkların kulaklarına parmaklarını sokup, onları adam etmekti görevi. Buna rağmen geçinemiyor, tarih dersi vermek, dükkan yakmak ya da cennetteki önemli kişilere engin bilgisini sunmak gibi ek işler yapmak zorunda kalıyordu. Yine de en sevdiği iş buydu. Çünkü sigortası tam yatıyordu. Prim borcunu da yapılandırmıştı. Gürbüzün kafası rahattı. Bizim oğlan daha ne olduğunu anlayamadan beyninde bir sızı hissetti. Yanlış giden birşeyler vardı. Aldığı tarifsiz haz ve çektiği sonsuz acı ilk defa sekteye uğramıştı. Gözler büyümüş, memeler irkilmişti. Gürbüzün kutsal ve zarif yüzüne bir tebessüm geldi. Bizim oğlanın kafası karıştı. Zevk alamıyordu artık. Sadece acı kalmıştı geriye. "Derdi ne bu herifin amk?" diye düşündü.

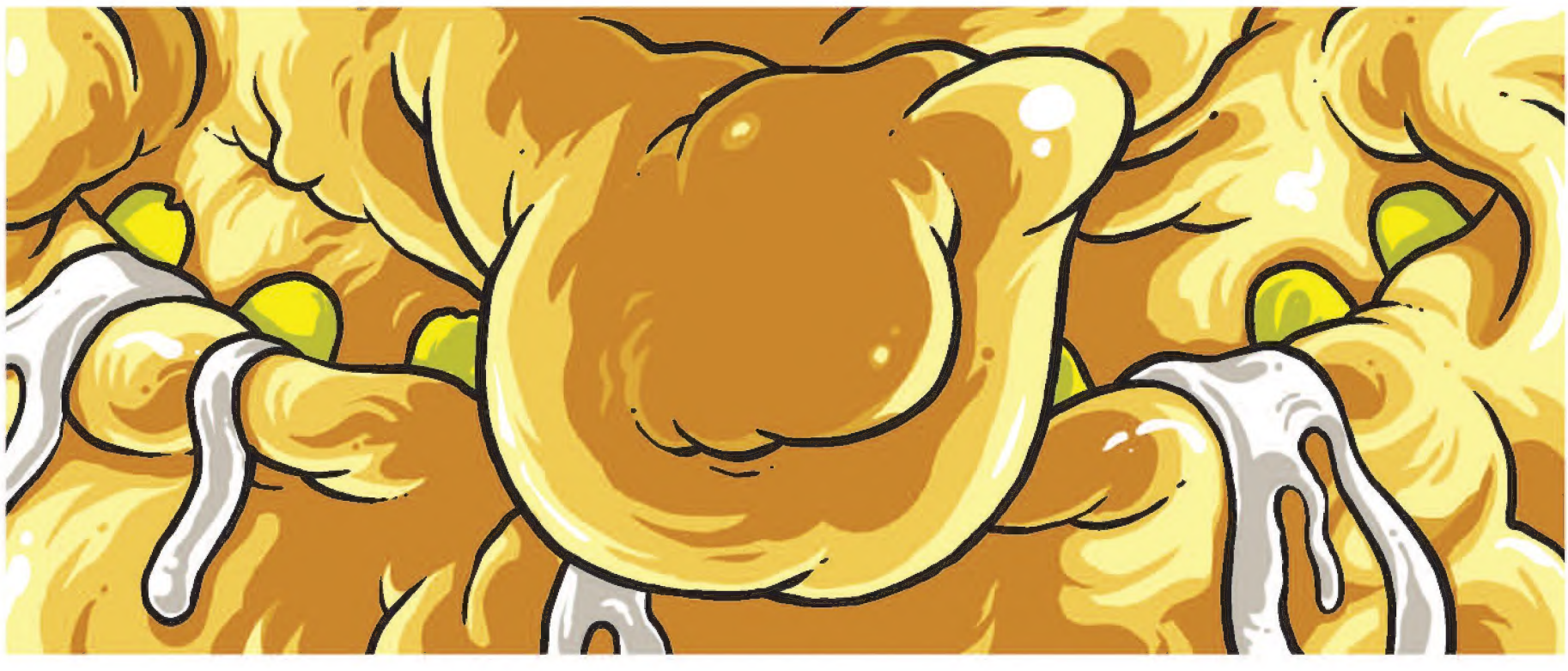

Sorusuna cevap alamadan herşey olup bitmişti. Gürbüz ise, içinde tarihe düştüğü notlarla dolu olan klasörüne sıkıca sarıldı. Sadece kan görünür oldu. Tarihin salladığı parmak bizim oğlanın aklını deldi, kalbini kırdı ve gözünü oydu. Gözü dondurma gibi eridi ve kapı ardına kadar açıldı. Ortalık gül kokuyordu. Yaramaz parmaklar rahat durmaya hiç niyetli değildiler.

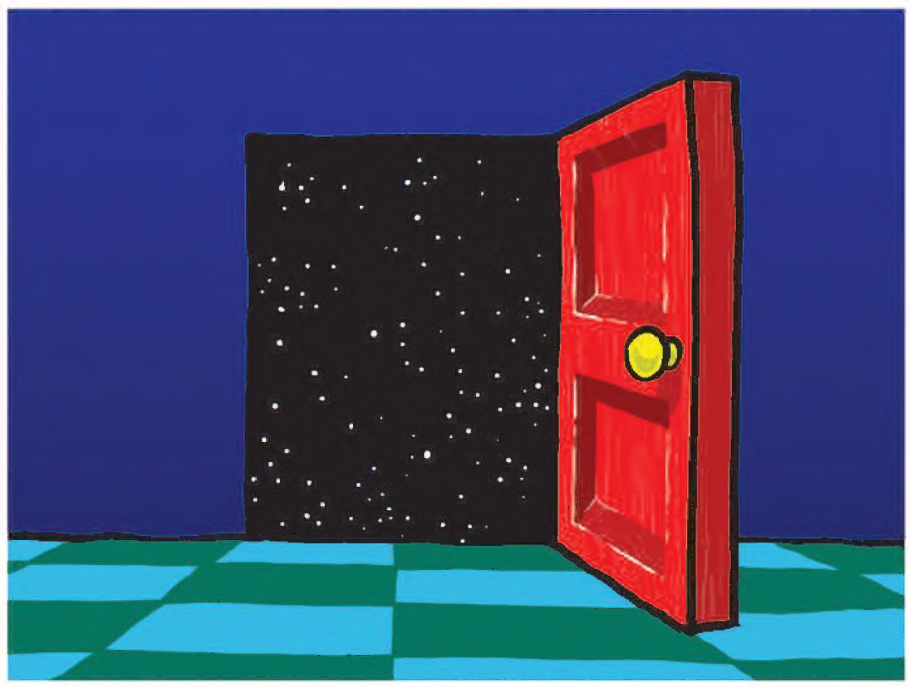

Gürbüz bile şaşırdı parmaklara. Yoksa şeytana mı uyacaklardı şerefsizler! Hani adam olup da adam edeceklerdi? Nasıl olabilirdi böyle birşey, gürbüzü nasıl s.ktir edebilirlerdi?! "Hainler! diye haykırdı içinden. Ama gürbüz daha hiçbirşey görmemişti....

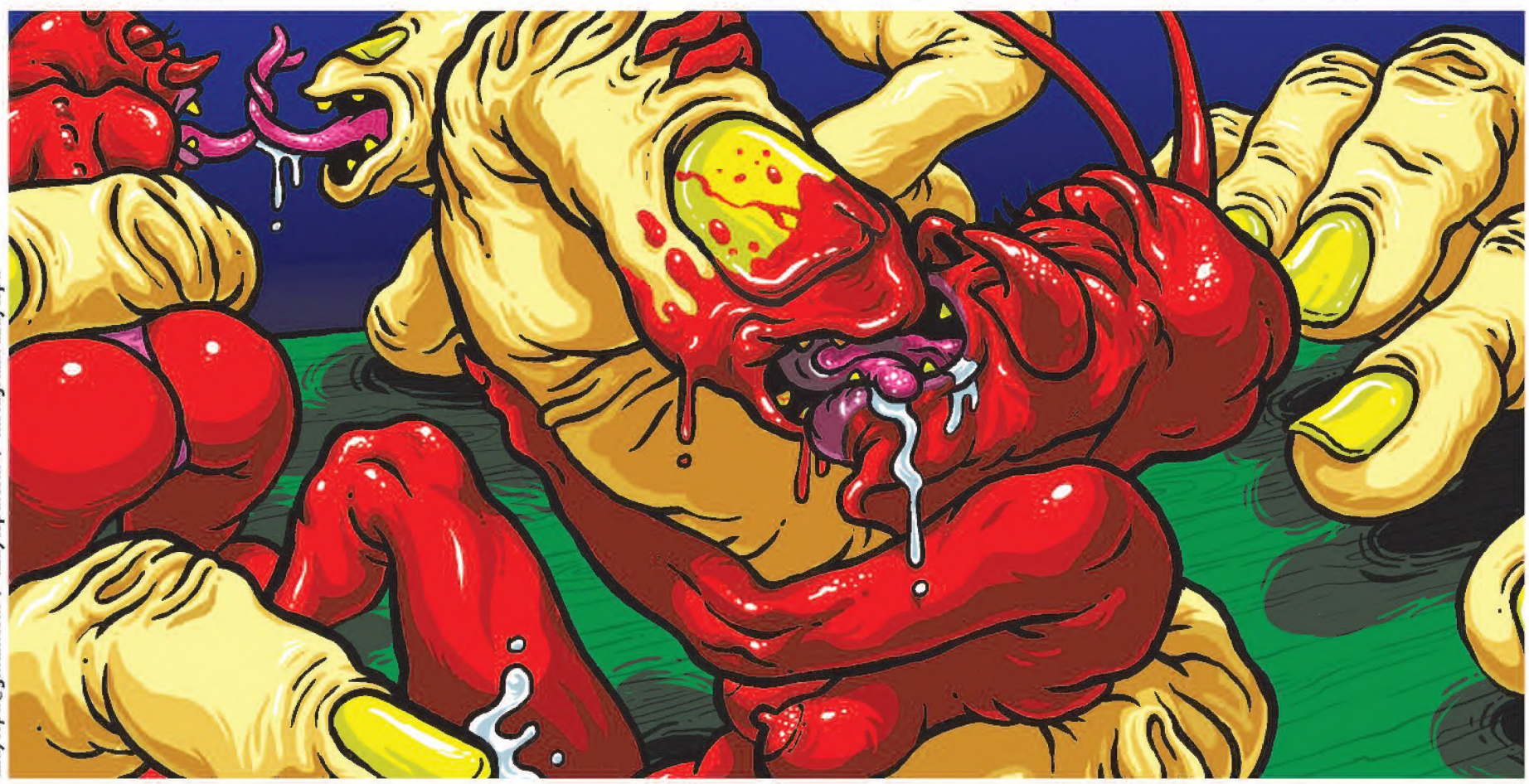

uzaycopu@gmail.com / uzaycopu.com / instagram: uzaycopu

dahası var... Gelecek sayıda.

Adamın biri bir akşam bir

BAR'a

girer...

yaz-çiz: hırsova

Etrafına şöyle bir bakınır. Hayatının kadınını aramaktadır. Aslında fazla seçici de değildir. Mesela şu köşede yalnız başına dikilen kadın neden olmasındır? Boğazını temizler hamlesini hazırlar.

Klasik giriş cümlelerinden hoşlanmaz. Hayatının her alanında farklı olduğuna inanmıştır bir kere.

MERHABA, SİZCE DE **KUMAŞ KRAVATIN** KENDİNE HAS BİR TADI YOK MUYDU?

NE KADAR DA İSABETLİ BİR TESPİT. NASIL YAPALIM, SİZİN YERİNİZE Mİ BENİMKİNE Mİ GİDELİM?

OO!! EVİN SÜPERMİŞ! BAYILIRIM ŞEHİR MANZARASINA. SİRENLER, KLAKSONLAR... ISLAK BETON KOKUSU! ŞEHRİN BU KAOSUNDA KENDİMDEN BİR ŞEYLER BULUYORUM...

Daaa Diiii Daaa

Dat i Dat

5 DAKKA YALNIZ BIRAKTIM KARLI BETON ORMANININ ŞAİRİ OLMUŞSUN. GEÇ HELE İÇERİ BEN SANA ESAS MANZARAYI GÖSTERECEM, GEÇ.. GEÇ!

BEBEĞİM BUNA "POLE DANCING" DENİR. KENDİ AYAKLARI ÜZERİNDE DURAMAYAN KADINLAR İÇİN DEĞİLDİR. SORARIM SANA: ÖZGÜVENİ TAVAN YAPMAMIŞ BİR KIZ BUNU YAPABİLİR Mİ?

PUSH ME AND THEN JUST TOUCH ME TILL I CAN GET MY SATISFACTION, SATISFACTION

Sİ-EN-Bİ-Sİ-E DİZİLERİNİ KAÇIRMAM. 'GOT' OLSUN 'MADMEN' OLSUN... AMA FAVORİM **'BREYKİNG BAD'**DİR. ÜŞENMEDİM DİZİDEKİ GİBİ LABARATUARIMI KURDUM KENDİ METH'İMİ ÜRETİYORUM. ÜSTELİK 897 SAFLIKTA. BUYUR TADINA BİR BAK. BÖYLESİNİ GÖRDÜYSEN YÜZÜME TÜKÜR.

OOO! **'HOM MEYD'** METH Mİ O? ALIRIM BİR DAL!

İNANMIYORUM YA! **'SOKAKTA HANFENDİ, MUTFAKTA AŞÇI, YATAKTA KEVAŞE'** OLAYINI ÇOK AŞMISSIN SEN! TANRIM, SONUNDA OLDU... İDEAL KADINI BULDUM İŞTE!

OH YES!

YES, MADIRFAKIR YES!

AkaBinDe

BİR AN ARADIĞIM KADINI SENDE BULDUM SANDIM AMA... KAFAM ÇOK GÜZEL OLMUŞ MEĞER. NEYSE SÖYLEYECEK FAZLA BİR ŞEY YOK. ADİOS, ALLAHA EMANET...

Aman defol be, salak sey seni!

Adamın biri bir akşam bir bara girer, başka bir akşam bir başkasına. İdeal kadını bir bulur bir kaybeder. Bu böyle yıllarca sürüp gider. Sorun nerdedir, kimdedir? Neden böyle oluyordur? Aklında türlü sorular, her soruya oturaklı cevapları vardır ama yine de tatmin olamaz.

Doğru düzgün bir endüstriyel devrim yaşamamış bu toplumda nasıl olur da bu kadar derin bir yabancılaşma yaşadığına nedense hiç kafa yormaz.

Dünya Çapında İşkenceler

Bahadır Boysal

Hahhed'in "God of Gentoo Laws" adlı kitabından okuyoruz. "Bir sooder* Şaster Vedalsı'nın, kulaklarına kızğın yağ döküle; arzeez ve balmumu birlikte eritile ve kulak delikleri bununla tıkana. Gerçekten de 17. yüzyılda alabildiğine uygulanmış olan işkencelerin büyük bir çoğunluğunun 19. yüzyıldaki sadist işkencecilerin yaratıcılıklarıyla keşfettikleri yeni biçimlerin yanı sıra, aynı yaygınlıkla uygunlandığına inanmak için sağlam temeller olduğu görünüyor. Boğa derisi

işkencesi gibi; elleri ve ayakları sıkıca bağlanmış mahkumu, yeni yüzülmüş bir bufalo derisinin içine koyarak deriyi dikmek de bunlardandır. Deri yavaş yavaş kururken giderek büzüşür, uzun süren ve acılı bir ölüme neden olur.

Bir bakıma bunun benzeri ama çok daha korkuncu olan koyun derisi işkencesi de Mahrattalarca geniş oranda uygulanmıştır. Henüz öldürülmüş bi koyunun ılık ve iyice gerilmiş derisi suçlunun çıplak gövdesine olabildiğince sıkı sarılır ve bu durumda sıkıca dikilirdi. Bu acayip giysinin içindeki suçlu, bundan sonra tropikal güneşin güçlü ışınları altına bırakılırdı. Deri kurur ve büzülürken mahkumun derisi de çekilirdi. Hızla çürüme başlar, açlık ve susuzluk da eklenince sonunda ölüm gelirdi, ama kurban uzun süre işkence altında yaşamış olurdu. Lukianos'a göre birinci Phalaris tapınığında duran "piriniç boğa" Perilaus adlı bir adamın icadıdır. İnsan aklının tasarlamış olduğu en ustaca şeytanca aletlerden biridir. Metalden yapılmış bu alet gerçek bir boğanın ölçüleri ve biçimindeydi. Mucit, Phalaris Tiranı'nın meşhur gaddarlığını bildiğinden, boğayı ona göstermek ve yaptığı işkencelerin ustalığını anlatmak için ona getirirdi. (Bu pirinç boğa konusu, çizimle ayrıca ele alındı.)

Bir diğer işkence biçimi, görünüşte acı verici ya tehlikeli görünmese de, gerçekte uzun süre uyğulandığında "dayanılmaz ıstırap" veriyordu ve mahkumu kıçı yere değeçek biçimde çömelmeye zorlamayı içeriyordu. Bu konumda, kollarını "uyluklarının altından" geçirip "elleriyle kulak-

larını tutmak" zorundaydı. Bu haldeyken bir parcasını kıpırdatmaya kalkışması, sürekli gözetleyen muhafızdan darbe yiyeceğinin işaretiydi.

Ortaçağ'dan Dayak Araçları ve Yöntemler

Bunlardan biri, kırbaç altındaki kürek mahkumlarının katlanmak zorunda kaldıkları akla sığmaz eziyetleri bir kağıda yazmayı becerdi. Bu adam 13 yıl kürek mahkumu olmuş. "Düşünün," diyor, "yerlerine anadan doğma zincirlenmiş 6 adam, bir ayakları oturdukları tabure ya da tahta parçasına sabitlenmiş, diğeri önlerindeki sıranın üzerine uzatılmış, ellerinde çok büyük bir kürek tutuyorlar. Bedenlerini uzatışlarını düşünün, önlerinde bulunanların sırtları üzerinden küreği itmek için kolları geriliyor, karşı taraftan denize daldırmak için ellerinde tuttukları sapı kaldırıyorlar; bunu her yapışlarında, küreği sanki boşa alıp kendilerini oturdukları yerden arkaya atıyorlar. Onların çektiği eziyeti gören herkes nelere katlandıklarını anlayabilir.

Bu korkunç eziyet 10-12, bazen 20 saat aralıksız sürerdi, köleler hiçbir nedenle, yemek içmek gibi en doğal gereksinimleri için bile duramazlardı; onlar kürekle boğuşurken yemekleri ağızlarına tıkılırdı. Muhafızların sürekli şaklayan kırbaçlarından, kürekçilerin gövdeleri her zaman kanardı. Bu korkunç hikayenin yazarı, "Hiçbir özgür adam" diyor "o kürekleri bir saat olsun çekmeye dayanamazdı. Zulüm ve zorunluluk dürtüleri altında insan bir süreliğine insanüstü işler yapabilir.

Etten ve kandan yaratılmış bu varlık artık dayanamadığı, oturduğu yerde bayıldığı zaman (bu sıkça yaşanırdı) işkence görmüş gövdesinde zayıf bir yaşam belirtisi ortaya çıkana değin acımasızca kırbaçlanırdı. Çalışmaları sırasındaki bu kırbaçlamaya ek olarak en ufak bir başkaldırma ya da en küçük bir kabahat için de kırbaçlanarak cezalandırılırdı.

MADAM MORA

Gonca Vuslateri

Canım kardeşim...

Bu mektubu sana yalnızlığın pençesinden yazıyorum. 9 yaşındaydım sanırım... Ev geceden kalma bir kavga sesiyle dolu olurdu. Sabahları okula gitmeden önce sesleri süpürdüm sokağa, herkes uyurken. Annemin hayal kırıklığını babamın kitapları arasına özenle dizer, geriye kalan tozlardan battaniye örerdim ablama.

Sabahları okula giderken ağaçları izlerdim. Hepsi bir Anton Çehov karakteri gibi, Rus sağlığı bozulmuş durgun insanlar gibi karşılardı geçişimi. Kırmızı bir halı hayal ederdim okula giden yolu, başarıyla karşılanırdı edebiyat dersine geç kalışlarım. Bir konuşma yapmak zorunda kalırdım çünkü. Hesap verme korkusu edebiyatımı o kadar beslerdi ki her defasında yeni bir hikaye uydururdum evdekiler duymasın diye.

Dayımın ilkokul gömleğine sığmaya çalışırdım. Kızlar eteklerini kısaltır, ben ise aşağı çekerdim. Yerlerde sürünürdü eteklerim, lakin bilirdi okul, namussuzluğa karşı duruşum etekle boy ölçüşemezdi.

Büyüdükçe ev de büyüdü. O kadar sığamadık ki ayrı düşmek zorunda kaldık. Her birimiz başka yerde. Dağılmış pazar yerlerine benzeyeli çok olmuştu evet, lakin memleket Cansever şiirlerinden çok daha yaralıydı artık. Sabahları kalktığımda kapının önündeki kediden başka kimseye sorumluluğum yoktu. Önce evin sessizliğini, parasızlığın o tiz, terli, kuru kokusunu çekerdim içime. Bir yemin etsem dönemeyecektim ama uğruna feda edeceğim hiçbir şey de yoktu.

Canım kardeşim.

Böyle böyle hayatımıza girdiğinden haberim dahi olmadı. Gazeteleri okumadım, haberler izlemedim. Fasulye pişirmeyi öğreniyordum o sırada. Kimsenin acısına pişirecek aşım kalmamıştı.

Sokaklar genç insanla çevriliydi. Ben arada aşık oluyordum. Sevdiğim eski şarkıları hediye edeceğim birilerini arıyordum ama pek kalmamıştı o eskilerden. Eskileri bilen eskiler buluyordu beni. Eteklerimi kesiyordu sanki onlar. Onlar sanki yalvarır gibi geçmişe, Allah'la aralarında tek köprü benmişim gibi taparlardı. Hep yalnızdım bu yüzden kardeşim. Okulda başarım, sahnedeki şarkım bu yüzden hep eksik kalırdı. Bir bayrak yap deseler "sevin beni"yi temsilen kocaman kalplerle dolup taşırırdım kesin.

Küçük küçük işler ve kazandığım bütün parayı dünyayı gezmeye, akarsuları yakından görmeye, çöllere basmaya, filleri sevmeye, plakların ilk basımları-seri numaralarına dokunmaya adamıştım kendimi. Her gece yeni bir ay doğuyordu kalbimde. Yaşadığı yere hikaye taşıma görevini kalbinden başka kim emredebilirdi ki?

Büyük hikayeler topladım kendimce. Geldim baktım kimsenin ihtiyacı yok dinlemeye, sevmeye.

Geldim ki herkes isyanda, karanlıkta, kavgada...

Herkes kendisinden bir sonra gelenin önüne kaçak yol döşemekte. Şaşırtmakta, aksilikte.

Enfesin köklerinden yolup çocukluğumuzu, kursakta lokma olmuşuz.

Sensiz boğazımızdan geçmiyor ölüm artık...

Gelip neresinden kessek de bitse bu aydınlık!..

Kabahatin çoğu senin demeye dilimde var mıyor ama...

Kabahatin çoğu senin!

Canım kardeşim.

ÖNCE GÜVENLİK

KONU: SOLUNUM YOLU TIKANIKLIĞI

UZAY ÇÖPÜ

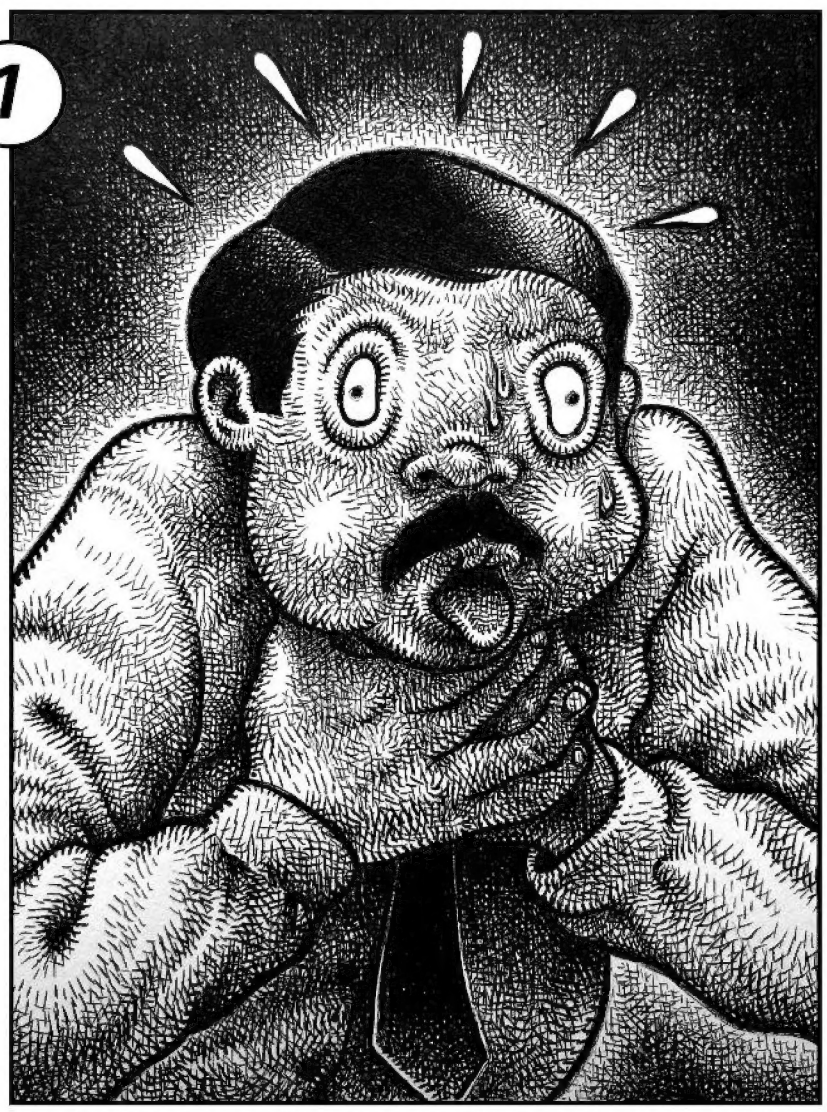

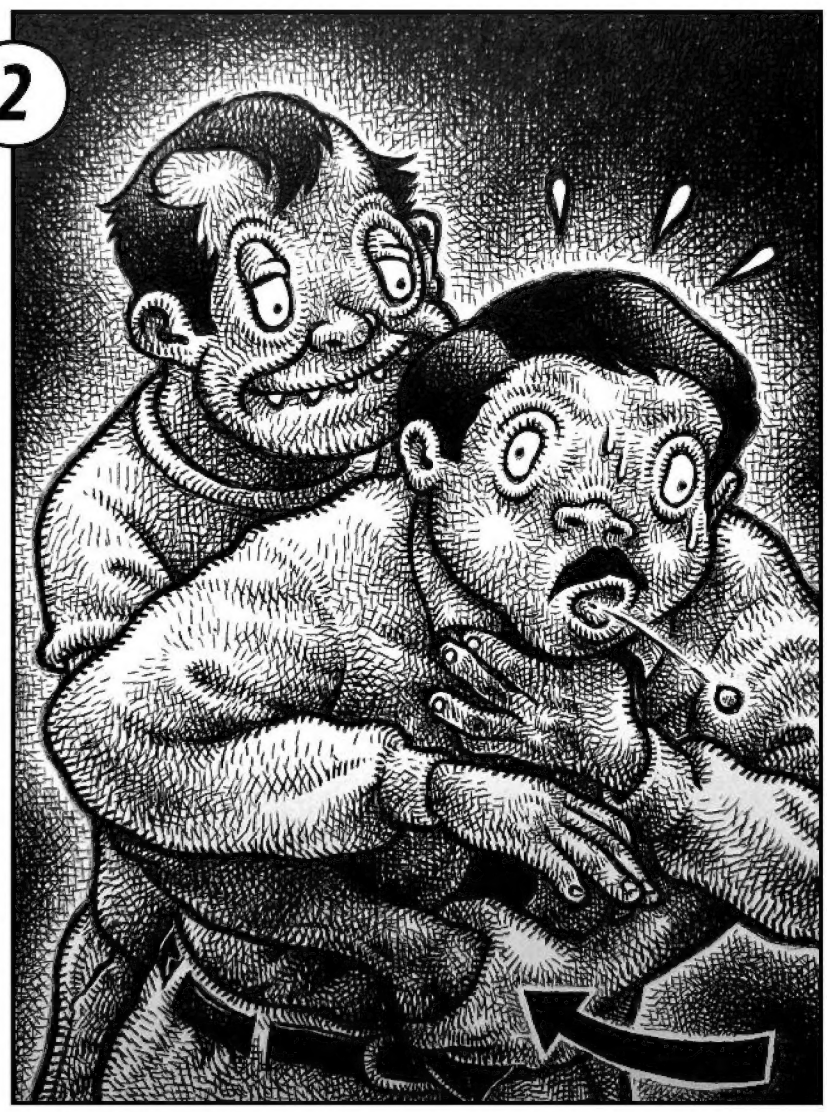

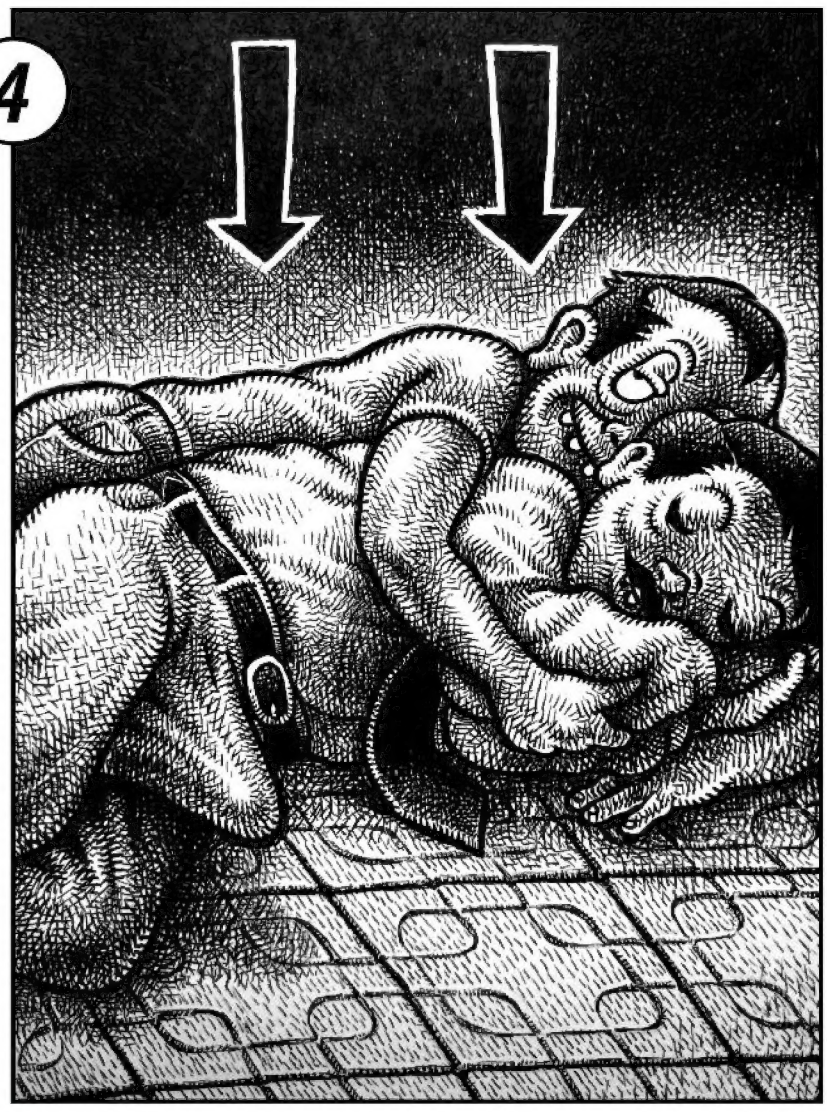

demokrasi ne lan?

"Büyük umutlarla ortaya çıkmış olsa da neticede demokrasi basitçe halkın halk için halk tarafından sopalanmasıdır."
— Oscar Wilde

"İnsanlar hükümetlerden korkmamalılar, hükümetler insanlardan korkmalı."
— Alan Moore, V for Vendetta

"Demokrasinin 'benim cehaletim de senin bilgin kadar değerlidir' anlamına geldiği yönündeki hatalı kanıdan beslenen Anti-entellektüellikci yaklaşım, politik ve kültürel yaşamımızda kalıcı bir tehdit haline geldi."
— Isaac Asimov

"Eğer oylar işe yarasaydı, kullanmamıza izin vermezlerdi."
— Mark Twain

"Anarşizm ciddiye alınmış demokrasidir."
— Edward Abbey

"Demokrasinin aleyhindeki en güçlü argüman, ortalama bir seçmenle yapılan 5 dakikalık bir sohbettir."
— Winston Churchill

"Anladım ki demokrasinin sırrı şudur - çok az sayıda insanın bir şeyler yapmaya başlamasıyla 'değişim' oluşabilir. "
— Michael Moore, Here Comes Trouble

"Demokrasi bir çok şeyin yanında, patrona 'hayır' diyebilme kudretidir. Ama insan patronun ayrıcalıklarının elinden alınınca kendi ekmeğini kaybetmeyeceğinden emin olmadıkça patrona 'hayır' diyemez
— Aldous Huxley, Themes And Variations

"Demokrasi en iyi intikamdır."
— Benazir Butto

"Demokrasi, en az nefret ettiğiniz adaya oy verme özgürlüğüdür."
— Robert Byrne

"Son 60 yıldır ülkem ABD, demokrasiyi feda etme pahasına Ortadoğu'da istikrar peşinden koştu. Geldiğimiz noktada elimizde ne demokrasi ne de istikrar var."
— Condoleezza Rice

"Bireyler pazarda kendilerini kiralamak isteyenler tarafından istihdam edilmek zorunda bırakılıyor ve üretimdeki rolleri basit bir yardımcı araçtan ibaret oluyorsa o zaman baskı ve zulüm unsurları ortaya çıkar ki bu ortamda gerçek bir demokrasiden bahsetmek mümkün değildir."
— Noam Chomsky, Anarşizm Üzerine

"Demokrasinin kötü yanlarını tedavi etmenin yolu daha fazla demokrasidir.
— Alfred E. Smith

"Bazen dünyadaki herkes, kendi istediğini verdiği sürece Demokrasi'nin yanındaymış gibime geliyor."
— Jack Lessenberry

... Bu noktada Marx'ın şu anahtar içgörüsü her zamankinden daha uygun görünüyor: özgürlük meselesi öncelikli olarak politk aleme -özgür seçimler, bağımsız yargı, özgür basın, insan haklarına saygı vb.- yerleştirilmemelidir. Gerçek özgürlük sosyal ilişkilerin "apolitik" ağında yer alır, pazardan aileye, kalkınmak için gereken değişim politik bir reform değil üretimin sosyal ilişkilerindeki değişimdir. Kimin neye sahip olduğunu ya da fabrikadaki işçilerin ilişkilerini değerlendirerek oy kullanmıyoruz. Bu tür şeyler politik alemin dışında işlenmek üzere ayrılmışlardır ve bunların demokrasi alanının genişletilmesiyle: mesela, halkın kontrolünde 'demokratik' bankalar kurmak vb. değişebileceğini düşünmek bir yanılsamadır. Bu alandaki radikal değişimler (yasal haklar vb.) demokratik gereçler aleminin dışında yapılmalıdır. Bunlar (Demokratik alanın genişletilmesine yönelik eylemler) pozitif anlamda katkı sağlayabilirler tabii ki ama demokratik mekanizmaların, kapitalist üretimin kusursuz işlemesini sağlamak için tasarlanmış burjuva-devleti aygıtları olduğu her zaman akılda tutulmalıdır. Badiou, 'bugün nihai düşmanın kapitalizm, emperyalizm, sömürü ya da buna benzer bir şey değil demokrasi olduğu'nu söylemekte haklıydı: demokratik mekanizmaları değişimin tek meşru aracı olarak gören demokratik 'yanılsama' kapitalist ilişkilerde hakiki bir değişimin gerçekleşmesini engellemektedir.
— Slavoj Zizek, Demokrasi Düşmandır

"Demokrasi, hak ettiğimizden daha iyi yönetilmeyeceğimizin teminatıdır."
— G. Bernard Shaw

...
Sanki ortada bir sandık
Bir o yan bir bu yana usandık
Öyle bir noktaya geldik ki biz
Yazık be kardeşim eşşek miyiz
— MFÖ, Çok problem var

aforista!

MehmeT'in iç DÜNYASI

FELAT DELİBALTA

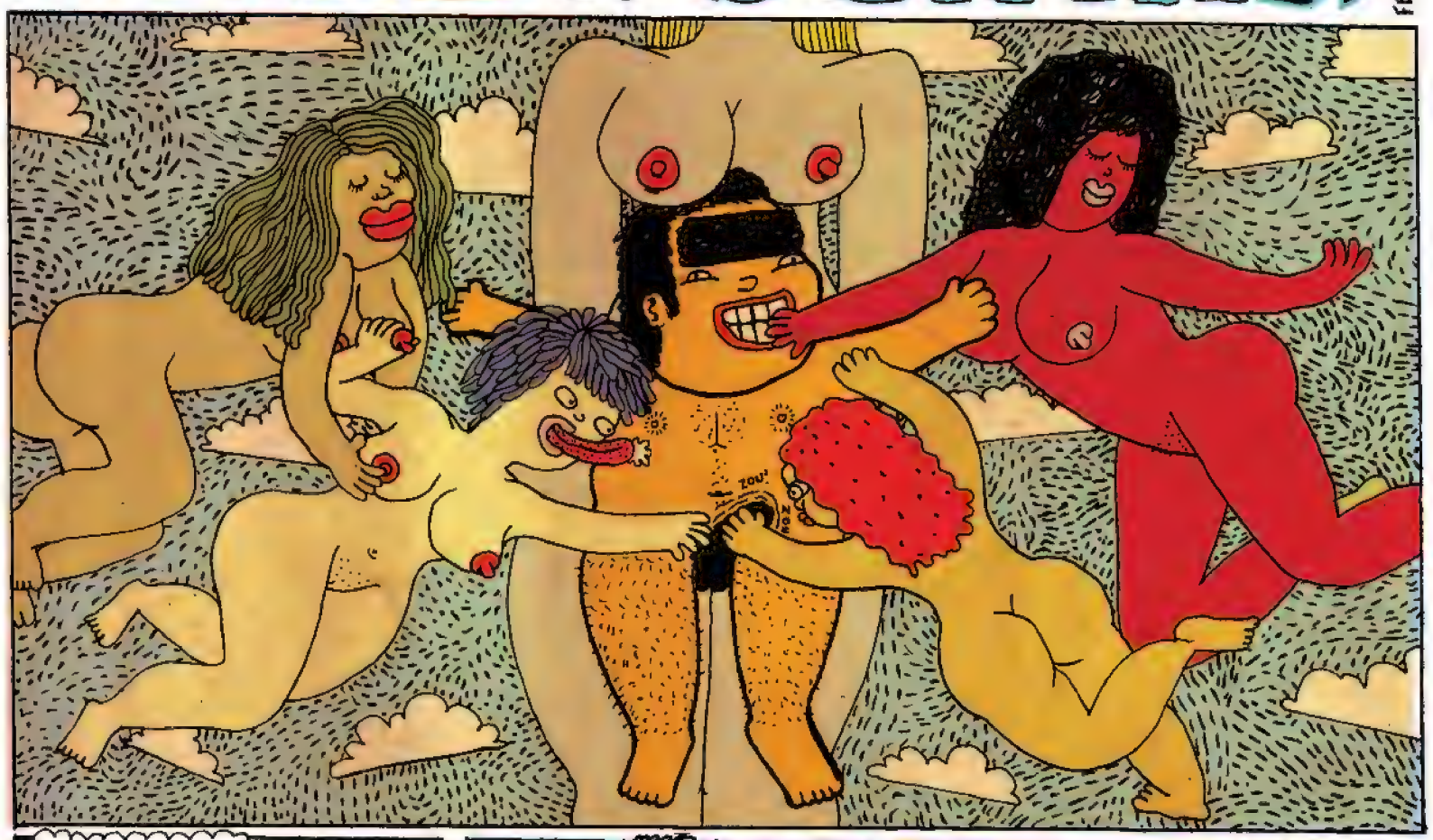

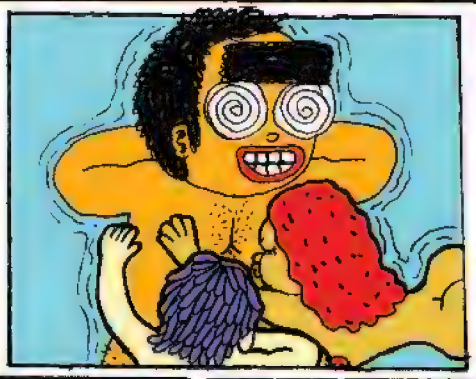

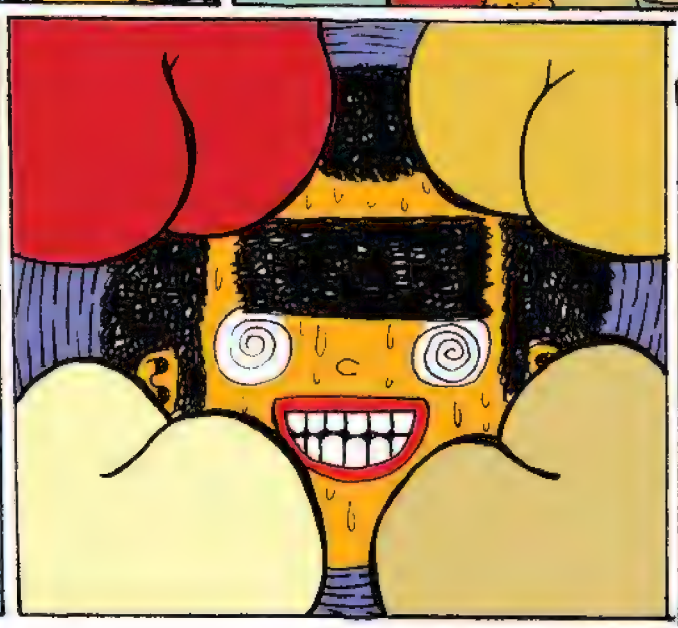

son

Pelin Alptekin

ALEZ

Botoks ilacım(!) yavaş yavaş cildimin altına yayılırken, yüzümdeki kızarıklıklara aldırmadan Nişantaşı'nda yürümeye devam ettim. Sonuçta, acı ve keder ne kadar büyük olursa olsun, "bizim ev"de yaşanmadığı sürece, biraz buruk da olsa hayat bi' şekilde akar giderdi. Öğretilmemiş bi' kural gibiydi bu, hepimizin uyduğu...

Buluttan nem kapıp daha da kabardığını vitrin camından gördüğüm saçlarımı iki elimle bastırarak -sözde- yatıştırmaya çalışırken, aniden durmak zorunda kaldım. Tam önümde duran Jaguar'ın açık penceresinden burnuma dolan parfüm kokusunu içime çektim. Sarı saçlı yaşlı kadın iki eliyle direksiyona vurarak "geri zekalı" diye haykırdı ticari aracın şoförüne. Beden diliyle bi' süre uzaktan uzağa dövüştükten sonra ilerlediler. Nihayet karşıya geçip en ucuz elbisesi üç bin lira olan abiye dükkanına girdim. Etrafına üşüştükleri leopar desenli yağmur çizmesi giymiş türbanlı kadın o kadar iyi bi' müşteriydi ki, benim farkıma bile varmadılar. Kim bilir kaçıncı defa bütün elbiseleri inceleyip, tezgahtara tek bi' soru bile sormadan çıktım.

Ev tekstili satan şık bi' mağazaya girip "yastık alezi" sordum. Tabii ki üzgündüm, üzgündük... Biraz öfkeli, biraz endişeli... Ama bütün bunlar yepyeni yastıklarımı "alezlere" tıkmama engel değildi. "Poff, olamaz"dı... Bitmiş miydi?!.. Neyse... Demek bu tuhaf şeyin benden başka meraklıları da vardı.

Yine sokaktaydım. Bi' süre amaçsızca yürüdükten sonra ilk mağazaya girip soluğu aynanın önünde aldım. Kızarıklıklar geçmemiş, üstelik iğne yerleri de şişmişti. Yüzümü incelerken dibimde biten "feminen" tezgahtara nasıl bi' pantolon aradığımı tek nefeste anlattım. Hatlarımı belli edecek kadar sarmamalı ama bol da olmamalıydı. Klasik görüntüsü vermeli ama spor ayakkabıyla da giyilebilmeliydi. Üstelik kış renklerinin de hiçbirine razı değildim. Asla siyah, kahve, haki, lacivert olmamalıydı ama ne renk olması gerektiğini de bilmiyordum. Bi' süre susup birbirimize baktık. Sonra kıvrak bi' hamleyle standa doğru atılıp onu takip etmemi istedi. Gösterdiği hardal sarısı pantolonu elimde evirip çevirdikten sonra sırf ayıp olmasın diye fiyatını sordum. Söyledi, düşüneceğimi söyleyerek teşekkür ettim. Ve yine sokaktaydım...

Kafamda binbir düşünceyle kumaşçıların bulunduğu sokağa girdim. Pekâlâ buralarda da patlayabilirdi bi' bomba. Osmanbey metrosuna yakın sayılırdım. Uzun süredir metroya binmiyordum ama, acaba yakınından da mı geçmemeliydim?.. Ne kıymetli canım vardı benim... Renk renk payetli kumaşların iç içe sergilendiği vitrinin önünde durduğumda, pasaj kapısında ayaküstü sohbet eden esnafa kulak misafiri oldum. Tabii ki "hükümet yapmıştı, onların işiydi"... Ne?!.."Yok canım, daha neler"di... PKK'dan başkası olamazdı... IŞİD mi?... O da olabilirdi tabii... "Ama var ya", kalıbını basardı ki, hükümet yapmadıysa bile göz yummuştu, haberdardı... Yok yok... "Ooha be kardeşim"di...

Aniden kumaşların ilgimi çekmediğini fark ettim. Zaten niye girmiştim ki o sokağa?.. Eve gitmeliydim... Eve gidip haber izlemeliydim. Aynı görüntüleri, aynı cümleleri tekrar tekrar yaşatmalıydım zihnimde. Her gün konuştuğum arkadaşlarımı arayıp esnafın yaptığı muhabbetin aynısını yapmalıydım onlarla. Uzaklaşmaya çalışmak işe yaramamıştı. Dahil oldukça başetmek daha kolay olurdu belki, kim bilir...

Hızlı adımlarla eve yöneldim. Ah!.. Kahve makinesi bakacaktım ben hani?.. Geri mi dönseydim?.. Yok... Saçma bi' fikirdi zaten... Aslında her şey, her şey o kadar saçmaydı ki...

KISA METRAJ

MELİKŞAH

*Melikşah'ın geçen gün yazdığı "cuvvi cuvva" adlı şiirinden uyarlanmıştır.

Meltem Arıkan

UYARIYO-RUM...

Bir şeylere inanmak, inandığın için sorgulamamak ve gerçeklere gözlerini kapatmak o kadar rahatlatıcı bir umarsızlık sağlıyor ki, gerçeklerden bahsederken sizin rahatınızı bozmaya çalışabilirim.

Çoğunluğa uyum sağlayarak, yalnızlığın sadece Tanrıya mahsus olduğunu kabul ederek, lüzumsuz acılardan kendinizi koruyabilecekken, 'birey olmak yalnızlığınızla barışmaktan geçer' gibi cümlelerle keyfinizi kaçırabilirim.

Acıları inkar etmenin yarattığı uyuşukluk, sıcacık yorganın altında mayışmak kadar gevşeticiyken, 'gerçeklerden kaçmak aslında bir anlamda acılardan kaçmaktır' diye ukalalıklar yapabilirim.

Büyük yalanlara olan ihtiyacın karşılanmasının ne kadar rahatlattığını biliyorum. Yönetenlerin sözlerine gözü kapalı inandığınız zaman, her geçen gün teslim olduğunuz korkularınıza sarılmanın dayanışması ve gücü varken, korkularla mücadele etmek gibi korkunç korkutucu konulardan söz edebilirim.

Gerçeklere tahammmül etmek yerine kendi kendini kandırarak neşe içinde yaşamanın kıymetini hiç bilemediğim için, acıları, ikiyüzlülükleri ve hatta acımasızlıkları anımsatmayı görev edinebilirim.

Kadınlara 'sevişmeyi talep edin, sevişerek kendinizden geçin, bedenlerinizi frenlemeyi değil bedenlerinizde kaybolmayı talep edin. Tabulara çıplaklığınızla meydan okuyun' diyebilecek kadar edepsizleşebilirim.

Ekonomimiz dünyadaki krizlere rağmen bu kadar mükemmel giderken... Börek yapan kadınlar kadınlığın tüm mutluluğunu bulmuşken...

Bizlerin yaşayacağı kafa karışıklıklarını minimuma indirmek için tüm gazete ve kanallar bize harika masallar anlatırken...

İçimizde oluşan fesatlıkları ve beyinleri sulandıracak yanlış bilgileri bize ulaştırmak isteyen sosyal medya her daim bizim için kontrol edilirken...

Aklınızı karıştırmak için şikayet edenleri dinlemeyin!

Mutsuz olmayın!

Herkesin hakkı olan mutluluğu kendinizden esirgemeyin!

Tüm bu nedenlerden dolayı Bayan Yanı okurlarını da uyarmak istiyorum.

Beni okumayın.

Her şeyden habersiz mutlu mutlu yaşamak varken kendini sorgulamanın, karşı çıkmanın, mutsuz olmanın ve hatta bir dolu sorunla yüz yüze kalmanın ne anlamı olabilir ki?..

Atilla Özel

HER TÜRK ASKER DOĞMAZ - 4

"Özet: Yazar, 'İnsanın kendine yaptığı kötülüğü kimse yapmaz' sözünü doğrulamak için mahkeme salonuna girmiştir"

Yüksek bir kürsüde iki hâkim, onların yan tarafında ise savcı olduğunu tahmin ettiğim üçüncü bir kişi oturuyordu. Tabii bunların hepsi subay ve üniformalarıyla oturuyorlar...

Hâkimlerden biri çok güzel bir kadın üsteğmendi... Böyle omuzlarına kadar sarı saçları, bal rengi gözleri vardı.

Kürsünün karşısına dikildim. Kıdemli hâkim olan albay, önündeki dosyayı okurken ben salonda jüri olmadığını fark ettim. "Pardon, jüri niye gelmedi?" diye sordum hemen... Hepsi şöyle bi birbirlerine baktılar önce... Sonra albay "Seni bi s.kerim görürsün jüriyi" dedi. Meğer Türkiye'de jüri sistemi yokmuş. Küfretmeden söylese ölecek sanki.

Albay dosyaya bakarken ben de güzel üsteğmenle göz göze gelmeye çalışıyordum. Uzun çabalarım sonucunda bakışlarımız karşılaştı nihayet... Ben refleks olarak göz kırptım... Sinirli albayın dosya okumayı bitirip kafasını kaldırması da aynı ana denk geldi. "Ne yapıyorsun?" dedi. Aklıma ilk gelen yalanı atıp "Benim tikim var komutanım" dedim. "İçeri girerken yoktu ama" dedi bu sefer. Yalana başlayınca durulmuyor bir yerden sonra. Devam ettim mecburen "Korkup telaşlanınca başlıyor" Bu defa ikna oldu herhalde ki uzatmadı... Ama ben duruşma boyunca sağ gözümü belli aralıklarla kırpıştırıp durmak zorunda kaldım."Tik var" demişim bir kere.

Kimlik tespitinden sonra albay "Askere niye zamanında gelmedin, neden kaçtın bunca zaman?" diye sordu. İşte benim hayvanlığım bu noktada devreye girdi. "Bedelliyi bekledim" de, bitsin, di mi... Olur mu, bu kadar mahkemeye gelmişim, başımı belaya sokmadan gider miyim hiç!.. Nereden icap ettiyse "Yurt dışındaydım komutanım... Arandığımı bilmiyordum." diye bir cevap verdim. Sanıyorum ki adam "Çocuğun bir suçu yokmuş, salın gitsin aslanımı" diyecek. Ben de gözümü kırpa kırpa çıkıp gidicem...

Hâkim sormaya devam etti; "Hangi ülkedeydin peki?" Şöyle bir düşündüm, olmuşken güzel bir yer olsun deyip "Fransa, Paris'teydim komutanım" dedim.. Artık susar diye umuyordum ama ıh; "Nasıl gittin peki oraya? Asker kaçağı olarak arandığın halde sınırdan nasıl çıktın, kim yardım etti sana?" diye sordu... Sıçmaya başladığımı ilk bu soruda hissettim. Adam suç ortaklarımı öğrenmeye çalışıyordu. Son bir gayretle "Aranmaya başlamadan önce gitmişim demek ki" dedim. Bence gayet akıllıca bir cevaptı. "Tam olarak ne zaman gittin?" diye devam etti. Haaa... Tuzak soru tabii... Aranma tarihim belli olduğuna göre ne zaman gittiğimi öğrenip doğru söyleyip söylemediğimi anlayacak... Yer miyim lan ben... "Dört sene filan olmuştur, tam hatırlayamıyorum" dedim..

Adam başka soru sormadı. Ben hem gözümü kırpıp hem de sırıtmamı saklamaya çalışıyorum. Hâkim, kürsünün önünde oturan yazıcı askere doğru eğilip "Yaz oğlum, Emniyet Genel Müdürlüğü'ne yazı yazılıp şahsın yurt dışına çıkış tarihinin öğrenilmesine..." Sırıtmam kıçıma kaçtı anında. Emniyet "Ne yurt dışına çıkması, bu herifin pasaportu bile yok" cevabını dayayınca ne bok yiyeceğimi düşünmeye başladım.

Çenem, yanağım filan hep seğiriyor panikten... Tik numarası yapmama da gerek kalmadı... Gözüm kendiliğinden kıpraşmaya başladı çünkü... Adam tam duruşmayı emniyetten cevap gelene kadar erteleyecekken birden atıldım. Kısık bir sesle "Emniyetten öğrenemezsiniz... Çünkü yurt dışına kaçak çıktım" dedim. Sadece askerden kaçmaktan yargılanmaya gelip on dakika içinde kendi kendine bu kadar farklı suçu üstlenen benden başka bir mal daha çıksın, ben bu işi bırakırım arkadaş.

Hâkimler ve savcı şöyle bir toparlandılar. Durum onlar için eğlenceli olmaya başlamıştı. Ben ise bir an önce cezamı verseler de gitsem noktasındaydım. Yarım saat daha dursam ne olacağım belli değil... O zamanlar idam cezası da var... Allah muhafaza...

Albay "Kaçak nasıl çıktın peki?" dedi. "Nijeryalı göçmenlerle kaçakçı teknesine binip İtalya'ya gittim" cümlesi dilimin ucuna kadar geldi ama bu defa da insan kaçıran çetelerle ilgili sorgulamaya başlarsa iyice dibe vururum diye düşünüp ses çıkarmadım. Aklıma başka bir şey gelmediği için "Şaka yaptım" dedim. Hâkim kürsüden düşüyordu şaşkınlıktan. Sakinleşmek için su istedi mübaşirden.

Albayım biraz sakinleşince baştan başladık her şeye... Ben bedelli beklediğim için gelmediğimi anlattım, özür diledim... Vatan için yapabileceğim bir şey varsa yapacağımı söyledim... "Benim de annem Türk" dedim. Yok, onu ben demedim galiba... Başka bir mahkemeydi o... Hâkim tekrar yazıcı askere eğilip "Yaz oğlum" dedi ve cezamı açıkladı. Bugünün parasıyla "Beş lira"... Lan bütün eziyet beş lira için miydi? Bilsem on liralık daha kaçardım... O sevinçle ben de güzel üsteğmene doğru eğilip "Sen de yaz kızım... Telefon numaram 0 532 ...." diyecektim ama bu defa kesin çizerler bir tarafımı diye sustum.

"Lan peki, öbür nöbet meselesi ne oldu" diye merak eden varsa hemen anlatayım... Ertesi gün beni komutanın, yani başhekimin odasına yolladılar. Komutan "Niye böyle yapıyorsun?" dedi. Hangi yaptığımı kast ettiğini tam anlayamadım ama kızdırmamak için "Bir daha yapmayacağım" diye cevap verdim. "Yapmayacaksın tabii ki, çünkü ben seni tedavi ettireceğim" deyip bir kâğıda bir şeyler yazmaya başladı. O aralar öksürdükçe göğsüme bir ağrı giriyordu benim... Tedavi deyince onunla ilgili bir şey sandım... Değilmiş meğer... "Psikiyatriye yatıyorsun... Git kendine bir çanta yap, ne kadar kalacağın belli değil, ona göre hazırlan" dedi yazdığı kâğıdı uzatarak... Odadan çıktım... Nöbetçiye şaka yapayım derken deli damgası yemenin dayanılmaz ağırlığı omuzlarımda. yürüdüm...

(GELECEK SAYI; PSİKİYATRİ KLİNİĞİ)

Bu hayvani mevcudiyetinde munis bir ziyâ var gibi?

Hazırlayan: Bahadır Boysal

7-8 yıl evvel yaz zamanları... Elbette gece.. Üstad çizer Galip Tekin'in mekanı "Kemancı"ya uğramıştım. Babayla koyu muhabbet. Epey bi rakı içmiştim. Sanki salyalar fazla bi mebzuliyetle çenemden boşalıyor, hadd-i tabiiyyesinden fazla irileşmiş şişmiş gibi ah o bedenim... Üstad kapıya kadar uğurladı...

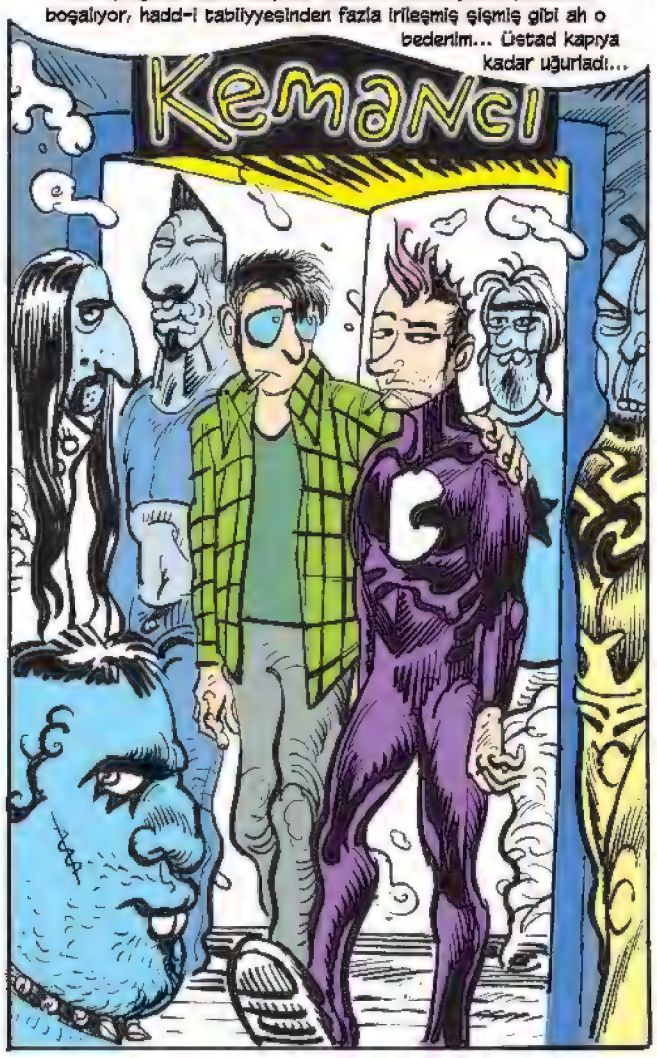

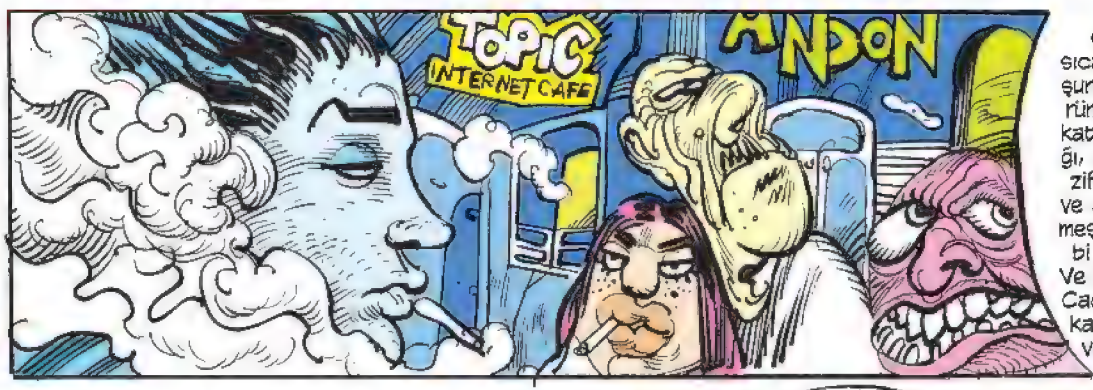

Gece leş gibi sıcak... Evim aha şurası aşağı, yürüme yolu... Fakat pastırma yağı, peynir suyuyla zift lenmiş siyah ve ağır kokulu bir meşin parçası gibi terliyorum!!. Ve şu Sıraselviler Caddesi de bir o kadar vıkır vıkır ve pis bok!!!

Sarhoş ve tek başına yürümek ne zormuş meğer... Diyar-ı gurbete düşmüş bir adam olarak bütün bildiklerimi göremez oldum... Sonra birisi koluma giriverdi hop diye! Kadınlardan bahsediyor...

İyi de seni ben hiç sevmedim... Fakat bu hayvani mevcudiyetinde munis bir ziyâ var gibi... Sarhoş olduğumu görmüyor musun?. Hangi muhabbete doyamadın?. Tüm itikadlarım üzerine bir kartal pençesi gibi çöktün...

Habire kadınları anlatmaya devam ediyor... **"ABİ, HELE BAZI KADINLAR VAR... İNANIR MISIN İNSANIN ŞURASINA GİRİVERİYOR!"** diyerek elini yandan belimden içeri!..

Elini orda tutup iyice bi salladı... Bi yandan da kadınlara küfrediyor.. Yani o vakit durumu kavramaya çalıştım.. Eliyle belimi genişletiyor ki, arkadan cebime giren diğer karanlık ele pay çıkışın... Hissetmiyim...

Birden irkileyim deyip arkamı döndüm ki toplam üç kişi!.. İkisi babayiğit... Ulan polis falan hiçbişey yok.. İşin komiği, kadınları anlatan şova devam ediyor.. "Sim kartı" verin bari telefon sizde kalsın dedim..

Allah razı olsun sim kart konusunda mertlik yaptılar niyeyse... Fakat adam bir türlü açamadı telefonun kapağını...

Sonra bana verdi... ben o kafayla hiç açamadım... NOKIA'lar hep böyle!! Mümkünü yok arkadaş...

Taksim İlk Yardım Hastanesi'nin civarındaydık... Hemen gittim kapıdaki bekçiye verdim aleti...Eleman bi güzel açtı verdi...

Simkartı çıkardım aldım, telefonu gaspçılara aynen taktım ettim.. Öyle muhlis bi gönül, ne bilim bir canşenliği atmosferi oluştu ki o an... Koluma giren giderayak bira içmeye davet etti sevgiyle... Selam verip ayrıldık...

* Hadise aynıyle vaki, başımdan geçmiştir...

A.K.A

A.K.A Antin Kuntin Araştırmalar Bürosu

gizemli olaylar, çözülmemiş sırlar, şehir efsaneleri, uzaylılar, cinler, paranormal hadiseler ve bilumum acaiplikler.

Görevli Ajanlar: İremova ve Hırsova

Dosya No: X-20151101

Kurşun Maskeli Adamlar

1

Manoel Pereira da Cruz

Miguel Jose Viana

Manoel Pereira da Cruz ve Miguel Jose Viana adındaki Rio de Janeiro'lu iki elektronik teknisyeni 1960'lı yıllarda ormanlık arazide ölü olarak bulunur. Üzerlerinde en şık takım elbiseleri, gözlerinde ise radyasyondan korunmaya yarayan deliksiz kurşun maskeler vardır.

Ölüm sebebi belirlenemez. Cinayet veya intahar ihtimaller arasındadır.

2

Olay Akışı:
Cruz ve Viana bir takım elektronik cihaz ve yeni bir araba almak için yola çıkarlar. Raporda araba parasını yanlarına alarak yola çıktıkları, su ve yağmurluk almak için yolda bir dükkana uğradıkları belirtilir. Dükkan sahibi polise iki adamın da gergin göründüklerini ve sürekli saatlerini kontrol ettiklerini söyler.

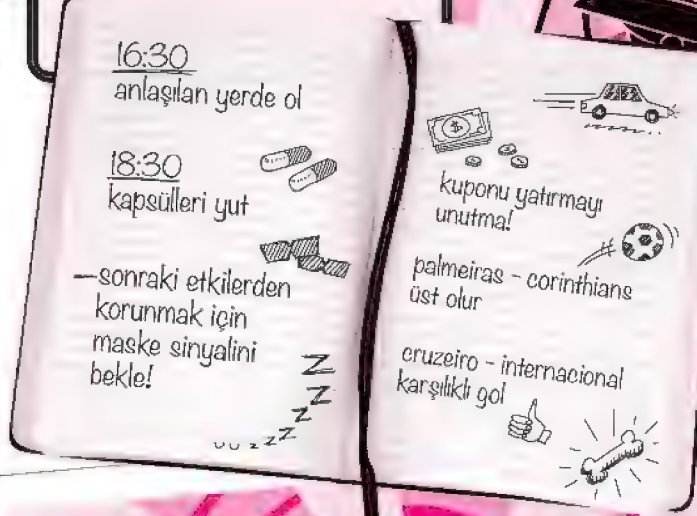

Cesetleri 3 gün sonra bulunur. Polis ikisini takım elbise ve yağmurluklarının içinde ve gözlerinde kurşun maskelerle bulur. Yanlarında iki havlu ve bir not defteri verdir. Araba parası ortada yoktur. Öte yandan defterde yazılanlar garip bir randevuyu işaret eder gibidir. Defterde portekizce: "16:30'da anlaşılan yerde ol, 18:30 kapsülleri yut, sonraki etkilerden korunmak için maske sinyalini bekle"

İç organları çürümüş olduğundan toksikoloji raporları ilaçların ne olduğunu tespit edemez. Cruz ve Viana acaba uzaylılarla mı buluşacaklardı ya da başka bir boyuttan zaman yolcularıyla mı? Kimbilir belki de galaksiler arası bir suça kurban gitmişlerdir.

3

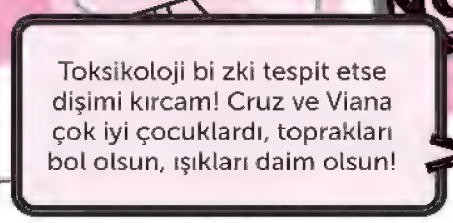

ET KESME ENSTİTÜSÜ

Televizyonda bir maçın tekrarı var; sabah sersemliği – sunucu şöyle dedi sandım: Uğursuz eşitlik devam ediyor. Yerimden sıçramışım.

UĞURSUZ EŞİTLİK. Eşitliğin yarattığı baskı, eşitliğin disiplin altına alınışı – aynı olma kaderini dinsel argümanlardan kopartıp rakipsizliğin girdabına düşmek. O animasyon aklımda: Sanal bir şey dönüp duruyor ve içindesin onun. Gidiyorsun. Hipnoz diye itham edilen bir dönüşüm için kurban edilme töreninde elindeki her şeyi bırakma riskini alıyorsun. Sen de artık bir yabancısın. Kelime anlamıyla yabana düşkünsün yani. UĞURSUZ EŞİTLİK burada bozuluyor ve kısa sürede düşman ediniyorsun. Bu ne büyük bir şans!

O zaman oturup şunu düşünmeye başladım: Marx neden hiç şiir yazmadı? Yazdıysa nerede bu şiir/ler?

Herkes bana bakıyor. Kendilerine eşitlenmediğimden HUZURSUZ ve GADDARLAR. Beni bilemedikleri bir hayatın alternatifi olmakla suçlamaya hazırlar. Hazırlandılar. DNAlarıyla hazırlandılar. İnanç, güven bitti. Sadakat zaten hiç yoktu. Marx'ın şiir/ler/ine ulaşamadığımızdan takım kuramadık, örgütlenemedik ve yüzyıllar önce savaşa hazır, müthiş bir ordunun üzerine yüzyıllar sonrasından gelen bir hidrojen bombası atıldı. Bilinmeyen bir şey yüzünden yenilmenin şaşkınlığı ile biz de kapandık. Onlar baştan kapalıydı. Biz de kapandık. Kapanan, çarpılan kapıların, pencerelerin, dolapların çıkarttıkları sesleri duydum. O animasyona eklendi bu sesler. PAT PAT ÇAT ÇAT! Kulakların duymayı unutmaya muhtaçlar.

UĞURSUZ EŞİTLİK: Ben bunu bir markanın alelade sloganı olarak bir yerde görmüştüm. Simsiyah giyinmiş siyah gözlüklü adamlar kapkara arabalardan inip binaya girdiler. Köpekleri ve korumaları yanlarındaydı. Köpeklerin salyaları kaldırımın gizlediği merkeze aktı. Korumaların öfkeden, nefretten genişleyen burun delikleri çift girişli bir kokain fabrikasıydı. Öldürmek için ancak uyuşturucuyla mutluydular. Köpeklerin ısırdıkları, kopardıkları etler ise bize ait olmanın projesiydi. Her şeyi onlar yaptı. Planladılar, uyguladılar; çalıştıkları herkesi sikmek için çeşitli organlar icat ettiler. Bu kere 'Top Secret' dosyalar da yoktu. Hiç taksiye binemiyordum. Hiçbir taksinin şoförü Robert de Niro değildi.

Oğlumu kesmek için diz çöktüm – gökler yarıldı ve bir koyun uzatıldı bana. Güldüm. Şizofreninin halüsinasyonlarıyla uğraşamam bundan sonra dedim ve bıçağı gömdüm oğlumun gırtlağına. Sert bir iki darbe. Kan oluklardan aktı. Doğurtur doğurtur, doğrarım dedim. Kimseyi ilgilendirmez.

Mezbahada çalışıyorum. Her gün tonlarca et geçiyor elimin, satırımın altından. Kafaları kopartılmış hayvanların yüzülmesini iştahla seyredip sıramın gelmesini bekliyorum. Teknolojiyi reddeden patronumuz yüzünden bütün işleri en eski usulleriyle yapıyoruz. Benim işim, gövdenin açılması ve içinin boşaltılması üzerine. İş arkadaşlarımla aram iyi gibi görünse de bölüm şefim kancadaki hayvanla kurduğum vahşi dostluğun bir kasaba yakışmadığını düşünüyor gibi. Kasapların ahlakı hakkında edecek tek sözü olmasa da UĞURSUZ EŞİTLİK'in zedelenmesi ihtimali onu da gizemli kılıyor. Geceleri bol bol kitap okuyup ilkokuldan terkliğimi telafi etmeye çabalıyorum. Saatler sürüyor bir cümleyi anlamam bazen. Anlamasam da olur, hissetsem yeter. Birden biri bağırıyor: Sallamayın beyler, hadi hadi hadi – daha dikkatli / daha çabuk! Kesilecek çok şey var!

Boşlukta asılı duran hayvan, ben, diğer çalışanlar, bölüm şefi ve patron büyük bir ülkenin temsili resmini yapmaktayız. Bütün bir tarihin çatışmalarını doğaçlamadan, harfi harfine yazılmış metnine uygun şekilde oynuyoruz. Uğursuzluğu bu ezber tutkumuz, eşitliği ise aynı sahneyi paylaşma kaderimiz oluşturuyor. Rolün dışına her çıkışımda diğer işçiler beni tuhaf gözlerle izliyorlar. Elimdeki her kesici aleti bir çiçek olarak görmeyi düşlemek için geç kalmış romantiklerdenim artık. O çağ bitti. Makinenin sorunsuz işlemesi, öğütmenin aksamaması şart. Döngüsünden vazgeçen her çark dişi törpülenmeye hazır; sürüden ayrılmaya niyetlenenin paramparça edilmesi emrini veren de yok. O bir refleks şimdi; UĞURSUZ EŞİTLİK'in sürebilmesi buna bağlı. Sonsuz itaatin koruma altına alınması iradesi de diyorlar bir yerlerde buna. Bir ideolojiden çok bir kabile güdüsü olarak yaygınlaşıyor ve mezbahanın bile içine girebiliyor. Sığırların, danaların, kuzuların cansız ve çıplak gövdeleri arasında dolanarak ağır bir koku gibi bana yaklaşmakta. Marx'ın yarım bıraktığı bir şiir gibiyim burada. Anlamlı, tam olmamış ama kayıp.

Ama kasabım ben. İyi ki elimde bir satır var. Ustalıkla kullandığım bir silah. Ama kayıp.

Bir an yerde bir koyun gözü fark ediyorum; çukurundan çıkmış, unutulmuş. Bana bakan tek bir göz. İzleniyorum, gözetleniyorum, fişleniyorum belli. Doğada hiç rastlanılmamış hayvanlar benim hakkımda da raporlar tutuyorlar.

Dönüp iş arkadaşlarımın yüzlerini görüyorum bir kere olsun yeniden; iki gözlerinden bir tanesi yerdeki gözle aynıymış meğer. Gözyaşı sandığım şey, kanmış. Mezbahadan dışarı akan kan, benim akacak kanımın öncülüymüş.

Çocukken de pek sevmezdi beni arkadaşlarım: Bir şey söylesem dinlemezler – Bana kimse 'merhaba' diye seslenmez – takılan çelmeler, atılan omuzlar. Uğramadım bir daha okula. Kurban Bayramlarında kasap babamla kurban kesmeye giderdim. Orada öğrendim soluk borusunun kıymetini, soluk almayı – vermeyi.

Üstümde zincirler, çengeller, bir ton metal aksam – bu garip örümcek ağında ama kasabım ben. UĞURSUZ EŞİTLİK için başlatılan kodein operasyonunda iyi ki elimde bir satır var. Kapkara arabaların bagajlarında geleceğimin pusulası.

Kendimi temize çıkartmak için benim de şiir yazmam şart artık.

küçük iskender

CEHENNEM PESREVİ

Haşreden: Bahadır Boysal

Köpekler, regl olan kızları seçtikleri yere kadar takip ederlermiş... Kan kokusuyla dünyaya geliniyor çünkü...

Beni koltuğun üzerine sızmış, yalnız uyur bir halde terkederek en mefluc, harap bir üzüntüyle sessizce gittin... Benimle beraberkenki o gecelerin... Yalnızlık, elem ve keder dolu geceler... Bunları mı alıp düşücektim peşine?..

O benimleyken öyle bir regl oldu ki, çok derin bir rahim acısıdır bu!... Şimdi ondan bana gelen bu koku incinmiş üzüntünün kokusudur... Hafıza en son kokuyu siler...

Şimdi artık yoksun sen... Gittin... Peşine düşsem, sokakların kokusu burnumun direğini kırar... Onun kokusunu kaybederim... Dışarısı, ağır ağır akan bir çirkef ve gılzet ırmağı... Dışarısı benden bin kat günahkar... Dışarısı, sağlı sollu birçok kerizlerin seçtiği bir koca lağım... Bir bozuk mide... O kadarki, bu sokakların pis ve ıslak parkeleri üzerinde yürüdüğünüz zaman ayakkabılarınızın bir yığın yağlı cılk bağırsağı çiğnediği vehmini duyarsınız...

Bu çürük bağırsak kokusu, aradığınız o kokuyu bastırır... Terli koltukların, pencere camı kırık helaların, apış aralarından aklınıza ...akan kirli suların itlik alametlerinin çirkin kokuları... Sahtekarlığın, ikiyüzlülüğün pis kokuları...

Onun sanki şu evde olduğuna inandım... Ve lalettayın önüme gelen bu kapıyı ittim... Kapı yarım açıldı...

İşte gözgöze geldik... Beni yarım dakika saçımın püskülünden, ayağımı ucuna kadar süzdü...

Baktı, tetkik etti... Kıymetimi ölçtü... Ondan sonra kapı beni içeriye alacak nispette menteşeleri üzerinde açıldı...

İçerdeydim... Bambaşka bir insan olmuş.. Acaba beni öldürecek mi diye korktum... "Artık gülmeyeceğim ve ağlamayacağım" dedim...

Alaycı bi ifadeyle sanki, komik bir türkü mırıldandı... "Adanalı mısın esmer yarim... Attarı mı düştün?.."

Hülasa *"Soğuk nemle ıslanmış pis ve terli bir hediye vermeyeceğim!"* söyledim... Cebimden tertemiz bir orkid ped çıkarıp avucuna verdim...

Suskunluk... Sessizce çıktım gittim sonra...

Demokrasi Büyük Bir Yalandır*

Kişiler kendilerinden ve yaşamın gerçeklerinden ölesiye nefret etmeyi öğrendikleri için var olmaktan korkar ve kaçarlar. Yaşamda adalet yoktur. Yaşam acımasızdır. Yaşam karşısında bireyler, savunmasız ve çıplaktır. Bu basit gerçek, yaşamın temelini oluşturur.

Crispin Sartwell, 'Edepsizlik, Anarşi ve Gerçeklik' adlı kitabında konuya şöyle bir yorum getirir:

"Batı felsefe geleneğinde hiçbir değer, şeyleri oldukları haliyle sevmekle bağdaşmaz. Her değer bir dönüşüm talep eder: Olduğumuzdan daha iyi olmamız gerekir, ya da daha sıklıkla duyulduğu gibi olduğundan daha iyi olman, yani, olduğun gibi olmaman gerekir.

Şiddetli acılar çeken ve kendini sonuna kadar acının kollarına bırakan biri ne o acının kaynağının gerçekliğinden ne de kendi gerçekliğinden kuşku duyar. Ancak kişi acıya dayanabildiği, acıdan korkmadığı ve acıya izin verdiği oranda hiçbir ontolojiye gerek duymaz. Acı içinde yaşamak, gerçekliğin bir tezahürünü yaşamak, gerçekliğe doğru itilmektir.

... felsefe ve dinler tarihinin büyük kısmı, bence, patolojiktir. Bu tarihlerin çoğu, olan şey ne ise ondan bir kaçış, bariz bir kaçıştır, tıpkı düşünürün, rahibin ya da ahlakçının hayatının gerçek dünyadan sonsuz bir kaçış olduğu gibi."

Bedenler pistir, günahkârdır. Cehennemde ateşler içinde yanmaya mahkûmdur. Ancak itaat edilirse cennet size kapılarını açar. Bugün için beni korkutmaktan, hep eksik, hep yanlış olduğumu hatırlatmaktan öte ne söyler bu dinler?

Neden, olduğum gibi olmamla ilgili tek bir sözcük yoktur? Neden hep boyun eğmem gerekir? Neden sorgulamam istenmez? Dinlerin insanlardan beklentileri gerçek dışıdır.

İnsanlar pagan kültürdeki çok tanrılı dinlerde de, daha sonraki tek tanrılı dinlerde de dünyayı sorgulamak yerine inanç sistemlerine bağlanarak yaşamayı tercih etmişlerdir. İnançların sorgulama dışı tutulması gerekliliği, akıl yürütmeyi değil inanca sadakati ön plana çıkarmıştır.

Binlerce yıldır ataerkil sistem tarafından pek çok Büyük Yalan kullanılmıştır. İnsanları yönetebilmek için büyük yalanlara her zaman ihtiyaç duyulur. Muhtemeldir ki tarihin başlangıcından beri söylenen ilk Büyük Yalan, halkları yönetenlerin, tanrılarla bağları olduğu iddiasıdır. İnsanlar krallarının, tanrılarla ilişkili olduklarına ve onların bu yüzden daha akıllı ve daha güçlü olduklarına inanmışlardır.

Hitler ve Goebbels'in kullandığı başlıca propaganda tekniği olarak bilinen "Büyük Yalan" aslında onların kendilerine karşı kullanıldığını iddia ettikleri bir kavramdı. Hitler de Goebbels de Alman halkını büyük yalanlara kanmamaları için uyarıyorlardı.

Hitler, 1925 tarihli manifestosu "Kavgam"da, bu tekniğin Almanya'nın I. Dünya Savaşı'nda yenilmesinin suçunun haksız bir biçimde ordunun subaylarından Erich Ludendorff'un üzerine atan Yahudiler tarafından kullanıldığını savunur.

"Tüm bunlar – kendi içinde son derece doğru olan- her büyük yalanda belli bir inanılırlık olduğu ilkesinden esinlenmiştir; çünkü bir ulusun geniş kitleleri, duygusal doğalarının derinlerdeki katmanlarında her zaman bilinçli veya gönüllü iken, olduklarından daha kolay yozlaşırlar. Bu nedenle de zihinlerinin ilkel basitliği içinde, büyük yalanlara küçük yalanlara olduğundan daha kolay inanırlar çünkü kendileri küçük meselelerde sık sık küçük yalanlar söylerler ancak büyük ölçekli yalanlara başvurmaktan utanırlar.

Adolf Hitler, Mein Kampf, vol. I, ch.

Hitler 1933'te Alman Parlamento binasının yakılmasını emredecek, bunu komünistlerin yaptığını söyleyerek ilk Büyük Yalan propagandasını yapacaktı. Alman halkı altı gün sonra, federal seçimlerde, oyların yüzde 43'ünü ona verecek ve hükümet kurmak için yeterli parlamento üstünlüğünü kazandırarak Hitler'e inandığını gösterecekti. Almanlar, Hitler'in Büyük Yalanını kabullenmiş ve ona destek vermişlerdi.

Almanlar Hitler'e inanmayı seçmiştir çünkü Hitler onlara yüksek idealler sunmuştur. Acı olan ise günümüz dünyasında yaşananların Hitler Almanya'sından hiç de farklı olmamasıdır; hala 'yüksek idealler' yüzünden insanlar katledilmeye, işkence görmeye devam etmektedir.

Bizler kendimizi uygar insanlar olarak tanımlıyoruz ve yapılan kötülükleri ekonomik ya da toplumsal şartların neden olduğu bozulmalar olarak görmeyi seçiyoruz. Peki ama neden hep aynı döngülerde yaşıyoruz?.. Çünkü karşımızdaki kişinin sevincini ve acısını hissedebilmeye dayanan gerçek bir sorumluluk duygusu yerine 'yüksek idealler'e hizmet etmek adına öldürmeyi veya öldürülmeyi haklı çıkarmaya çalışıyoruz. Çünkü Hitler'in yaptığı gibi "ahlaklı değil, ahlaklı gibi" yaşamayı gerçek olarak görmek istiyoruz. Bu nedenle de en korkunç suçların ahlak paravanının arkasında gerçekleştiğini kabul etmekten kaçı-yoruz.

Kendi korkularımızla, acımızla yüzleşmek yerine bize "yüksek idealler" sunan kurtarıcılara bağlanarak kendi geçmişimizdeki acılarımızdan ve utançlarımızdan kaçıyoruz. Onlarla yüzleşmek yerine birilerinin bizi onlardan kurtarmasını bekliyoruz. Acı çekmemek için acı çektirmeyi, kendi zavallılığımızla yüzleşmek yerine başkalarını zavallılaştırmayı kabul ediyoruz. Bize bunu sunan kurtarıcılara büyük bir bağımlılıkla boyun eğiyoruz.

'Tarih' tarafından asla dile getirilmeyen gerçek, insan doğasının gerçeğidir. 'Yücelik' arama dürtüsünün altında yatan çaresizlikten asla söz edilmez. Bu çaresizlikle başa çıkamama korkusunun yarattığı vahşet "yüksek ideal" masalına uydurulur. Yüksek idealar için mücadele edenler, "korkusuz savaşçılar" olarak sunulur, hırslarının kölesi olan zavallılar olarak değil... Ve insanın insanlık adına yaptığı vahşet içten içe insan olmaktan duyulan nefreti artırır.

Nefret vahşeti, vahşet nefreti beslerken itaat edenler çoğalır.

Goebbels "Büyük Yalan" tanımını 12 Ocak 1941 tarihli "Churchill'in Yalan Fabrikası'ndan" adlı makalesinde kullanmıştır. Goebbels'e göre "İngiltere'nin liderliğinin en önemli sırrı, belirli bir zekaya değil hatırı sayılır bir aptallığa ve kalın kafalılığa dayanmasıdır". İngilizler, yalan söylendiği zaman bunun büyük bir yalan olması ve sürdürülmesi gerektiği ilkesini izlerler. Goebbels buradan şu sonuca varır: "Eğer yeterince büyük bir yalan söyler ve bunu tekrarlamaya devam ederseniz insanlar sonunda buna inanmaya başlarlar."

Goebbels, Nazi Partisi'nin tüm propaganda faaliyetlerinde Büyük Yalanlar kullanmış ve Alman halkı da ona inanmayı seçmiştir. Büyük Yalanlar, kendine yabancılaşmış kişilere zavallılıklarını unutturur. Zavallılık, "öteki"nin yaratılmasının nedeni olur.

Kendinde nefret ettiği her şey ötekiyle özdeşleştirilirken kişi her geçen gün kendine yabancılaşır. Kendine yabancılaştıkça başkalarının da yabancılaşması için çabalar. Ne kadar kalabalıklaşılırsa, o kadar güçlü olunur. Ne kadar güçlenilirse, o kadar zavallılıktan kurtulunur. Ve ne yazık ki günümüzde çoğunluklar, zavallılaşmış kadın ve erkeklerden oluşan kalabalıklardır. Ve kalabalıklar, kalabalık olarak kaldığı sürece, Büyük Yalan, şiddet ve korkunun ete kemiğe bürünmüş sopası olarak kullanılacaktır.

Wikileaks politikaları, ne olursa olsun, gelişmiş ya da gelişmekte olan her türlü hükümetin yozlaşmış olduğunu ortaya çıkarmıştır. Tunus, Mısır ve Libya'da insanlar, yayınlanmış belgelerin de yardımıyla korku sınırını geçmiş ve demokrasi adı altında kendi halkları tarafından seçilmiş olan diktatörlerini alaşağı etmişlerdir.

Dijital dünyaya girerken, haberleşme ve ifade özgürlüğü diktatörlüklerin yıkılmasına yardımcı olurken, kaos ortamları da oluşabilir. Analog dünyada sadece ordunun, polisin, dinin veya ideolojilerin desteğiyle değil, halkın da onayıyla kurulan diktatörlüklerin ikliminden kurtulmak kolay olmayacak ve istikrar için ordular ve dini cemaatler geçici yeni diktatörlükler kuracaktır. Bireyler bilgi alma, paylaşma, ifade özgürlüklerini elde edemezlerse analog dünyadaki tüm kurumları yıkarak yeni yapılanmalar için önermelerde bulunmak imkansızlaşacaktır. Analog dünyanın herhangi bir kurumu revize edil-

erek yeni bir yapılanma kurulamayacağı ise artık apaçık ortadadır. Dijital dünya düzeninde sosyal ve teknolojik boyutlarıyla yeni bir özgürlük kültürü geliştirilmelidir.

2010 Kasım'ından beri yayınlanan Wikileaks ABD elçilik belgeleri, Batı ülkelerinin halka gösterdikleri yüzleriyle kapalı kapılar arkasında konuşulanlar arasında çelişkiler olduğunu ortaya çıkarmıştır. Eğer güçlerini sözde demokrasiden alan devletler, gerçekleri halktan gizliyorlarsa o zaman bizim de şu soruyu sormaya hakkımız olur: Demokrasi kavramını kabullenmeye ve ona güvenmeye hala nasıl devam edebiliriz?

Hitler halkın büyük çoğunluğunun seçimiyle yani demokratik yollarla iktidara gelmiştir. İktidara geldikten sonra da halk onu desteklemeye devam etmiştir. Bunun sonucunda binlerce hayat yok edilirken, çoğunluk yine karşı çıkmak yerine desteklemeyi veya sessiz kalmayı seçmiştir. Oysa bugün Hitler iktidarı, faşist bir iktidar olarak tanımlanır.

Gelecekten günümüze bakarsak, günümüzde demokrasi adına yapılan pek çok şeyi de yine faşizm olarak adlandıracağız; hatta adlandırmaya başladık bile...

Faşizme karşı olarak geliştirilen demokrasi 'yüksek ideal'i, kapitalizmle birlikte aslında bize aynı Hitler gibi, Büyük Yalanlara inanmamamızı, başka bir Büyük Yalanla söyler.

Kapitalizm ve demokrasiye göre daha iyi bir sistem yoktur. Bu sistemin eksikleri olabilir ancak yapılması gereken, bu iki kavrama bağlı olarak sistemi iyileştirmenin çarelerini bulmaktır.

Peki, demokrasi neden sorgulanamaz? Çünkü 'yüksek ideal' olan demokrasinin kendisi Büyük bir Yalandır ve Büyük Yalanlar tartışmaya açılamaz. Açılmamalıdır, çünkü eğer bunlar tartışmaya açılırsa ataerkil kültürün binlerce yıldır ustalıkla kullandığı silahı etkisiz kalır. Bu nedenle de günümüz demokrasisinin büyük yalan olduğunu Wikileaks gibi göstermeye başlarsanız, demokrasinin araçları kendi yalanını örtbas etmek için sizi gözünü kırpmadan yok etmekten hiç çekinmez.

Demokrasi diğer 'yüksek ideal'ler gibi içi boşaltılan, gerçekler yerine kavramlarla idealleştirilen, güçlünün gücünü istediği şekilde kullanabilmesi için halkları inandırmaya yönelik acımasız ve tehlikeli bir silahtır. Ve her silah gibi ölümcüldür.

İnsanoğlu ancak kavramların zincirinden kurtulduğu zaman başka bir yönetim şeklinin de var olabileceğinin farkına varacaktır. Ancak bunun için önce kendi varoluşunun ve gücünün farkına varması şarttır. Kendimize verdiğimiz değer iktidara ve mülkiyete dayalı olduğu sürece barışçıl bir dünya düzeni mümkün değildir. Kendi acımızdan ve yaralarımızdan kaçmak yerine onlarla yüzleşme cesaretini gösterebilirsek eğer, o zaman bireysel gücümüzün de farkına varabiliriz.

Artık özgürce düşünmek için kendi yaşamlarının sorumluluklarını eline almak isteyenlerin zamanı gelmiştir. Yeni dünya düzeni şiddetle değil, barışla kurulacaktır. Yeni dünya düzeni 'Büyük Yalanlar'la değil gerçek bilginin paylaşılmasıyla inşa edilecektir.

KENDİ dışınızda bir kurtarıcı yoktur. SİZDEN daha değerli bir 'yüksek ideal' olamaz. Korku dolu değil, neşe dolu bir yaşam istiyorsanız artık kendi sorumluluğunuzu alma zamanı gelmiştir. Daha ne için bekliyorsunuz?

** Bu makalenin İngilizce aslı 15 Ekim 2011 tarihinde Wikileaks-Movie Independent Movie News &Film Archive (wikileaks-movie.com) sitesinde yayınlanmıştır.*

Kızılca Kıyamet

Merih GÜNCELERİ

kuzenle bayram trippin!'

LAAAN!

twitter: @hirsova

HAYALLER ROUTE 66, GERCEKLER ENGÜRÜCÜK!

1

- biraz daha hızlı gitmez mi bu alet? 2,5 saattir yoldayız, hala şehirden çıkamadık!
- şehirden çıkarız çıkmasına da sen bu 'no future'cu apokaliptik kafadan ne zaman çıkacaksın acaba? tatile gidiyoruz biraz pozitif olmaya çalışır mısın?
- ne tatili ya? 70 model kuzenim ve onun kendinden yaşlı arabasıyla saatte 70 km hızla annaanemlere doğru yol almanın hangi kısmı tatille ilgili acaba?

2

- çocukken de böyleydin sen, pabuç kadar bir dil...
- hah! başladı işte çocukluk muhabbeti. çocukken yemek yemezdin, çok ağlardın, altına sıçardın... sıçacam tabi çocuğum esas şimdi sıçsam haber değeri var.
- sıkıştın mı?
- ne?
- şu ilerde benzin istasyonu var orda durayım mı?
- espri mi bu şimdi? yaşlı kadın esprisi. yüz yaşındasın yüz! araban da kendinden yaşlı. kendimi bildim bileli bu araba neden bizim sülalemizde ki?
- sarıkız'a laf söyletmem, az kahrımı çekmedi benim.
- ıııyy! arabana isim takman mı taktığın ismin sıradanlığı mı daha zavallı karar veremiyorum.
- kes, kes uzatma, şu radyoyu aç da havamızı bulalım, semra'anım!
- semra hanım kim be!
- turgut'un manita! sen bilmezsin 80'ler kafası... radyoyu aç radyoyu!
- sen açsana, hem nerden açılıyo bu?
- ben araba kullanıyorum kızım, dikkatim dağılıyor. düğmesine bas aç, her türlü teknolojik zerzevat nasıl çalışır biliyosun bi radyoyu açamıyorsun!
- teknoloji mi bu şimdi? amaaan, kime ne anlatıyorum, tekerleğin icadını görmüş kadınsın tabi. al, açtım, al!

Gelenbe

Engürücük

Sındırgı

Susurluk Balıkesir İzmir

Terminal

MUSTAFAKEMALPAŞA

1974

BIG BIG BIG

ALBAY'A SELAM İŞLEM TAMAM!

SAF

BOK

NÖ?

NÖ?

NÖ?

NÖ?

3

"rimmulaaa, rimmula, rimmulaaa, rimmula... şel rimmula"

- nasıl bir memlekete denk geldik ya rabbim, motor yağını çalgı çengiyle satıyorlar.
- bi şeyi de beğen!
- bunun nesini beğenecem acaba?
- beğenmediysen değiştir o zaman!
- vaaay! "ya sev ya terk et" diyorsun. çıktı yine içindeki küçük faşist ortaya.
- şimdi içimdeki faşist seni şuracıkta arabadan atarsa yola solumuzda görmüş olduğun karacabey tarım işletmelerinden uygun bir safkanla devam edersin ona göre!
- iyi işte, senden önce varırım didim'e!
- ha, öyle mi? peki o zaman!
- dur ya ne yapıyosun, dur!
- kenara çekiyorum, ne yapacam!
- tamam yeaa, tamam. araban çok güzel, şahane, adeta bir klasik. yerel radyo dinlemek ve modern yel değirmenlerini seyrederek seyahat etmek gibisi yok.
- ha, şöyle!
- hadi ben uyuyorum, annaanemlere gelince kaldırırsın.
- uyumak yok, uyumak yok. radyoyu beğenmediysen torpido gözünde 80'ler CD'si var onu koy.
- torpido da mı atıyor bu alet, 2. cihan harbinden kaldıysa meğer! tamam sustum, al CD'ni!

"cineee!
layf iz not vat it siiims"

4

- bu ne ya? adam cinnet getiriyor resmen, ehehehe!
- genç esprisi bu mu şimdi?
- hayır da senin yüzünden espri anlayışım çöktü, format atmak zorunda kaldım.
- falco bu falco! rahmetli büyük adamdı, avusturya'nın medar-ı iftiharı!
- avusturya ve rock?! eşyanın tabiatına ters.
- fazla konuşma da dinle. biraz kaliteli müzik duysun o kulaklar.
- o kulaklar şu an hiç bir şey duymak istemiyor. uyuyorum ben, varınca...
- uyumayacaksın!
- uyuyacam!
- uyumaya.. uyudu ya la!

Son olarak da sayın Merih Kızılcakıyamet'in Karacabey tarım işletmelerinde yetiştirilen safkanı "Jilet" starting box'taki yerini yerini alıyor. start verildi ve bütün atlar kaybetmek için koşmaya başladı...

GELECEK N'AAPTI LAN SİZE?! UFUKTAKİ GÜZEL GÜNLERİN HAYALİNİ KURMAK DURURKEN NEDEN BU SÜREKLİ 80'E 90'A DÖNME İSTEĞİ? E, PEKİ O ZAMAN! AMA BU SEFER DAHA GÜR, DAHA İŞTAHLI, BU SEFER HEPTEN ŞEFAATSİZ, BU SEFER ALLAH'INA KADAR

NO FUTURE

ULAN!

MERİH, KIZ MERİİİH! 80'LER ÇOK GÜZEL GELSENE!

Amadeus
Amadeus
Am-ma deyus
tey
tey

FALCO

5

- hadi kalk artık.
- ne?... ha? geldik mi?
- he geldik.
- burası neresi ya?
- şirin akhisar beldemiz.
- beni niye uyandırıyorsun burda?
- aklıma bir şey takıldı, bi ara bi köylünün ufo taşlama vakaası olmuştu, o akhisar'da mıydı?
- aaa! deli mi ne? ben nerden bileyim. uyuyorum didim'e kadar uyandırma beni.
- uyuma!... uyudu ya la yine.

...

- kalk, kalk!
- ha? niye?
- bak burası spil dağı. manisa tarzanı yaşardı eskiden burda.
- u-yu-yor-uuuum!

...

- kalk hadi efes'e geldik.
- ee? efes'e 10 kere gitmişizdir. bu sefer gitmesek de olur, uyuycam ben.
- müzeye gitmemiştik, müze kartım var boşa gitmesin.
- benim yok!
- çıkarsaydın keşke, çok lazım oluyor.
- tamam, pes ediyorum. uyumıycam ama şurdan bi kahve alalım bari.
- amma uyudun ya! rüyanda ne gördün anlatmayacak mısın?
- anlatmayacam, bi ara dergiye yazarım ordan okursun!
- gıcık!
- sensin gıcık!

kuzene anlatmadığım rüya:

6

zamansız bir zamanda bir deve katarıyla güneye gidiyormuşuz. ama nedense beni dev bir robot taşıyor. üstümüzde bir ufo, takipte. önümüzde katır mı desem eşek mi ne bir hayvan. bir noktada bu hayvanat duruyor, gitmemek için inat ediyor. ben robottan inip bunun yanına gidiyorum.

- oğlum niye gitmiyorsun?
- abla, sokakta yatıyoruz bi çorba parası...
- ne çorbası ya? eşek çorbadan ne anlar?!

derken fonda Falco çalmaya başlıyor.

"Amadeus, amadeus..."

- Falco dur allasen, zaten ortalık karışık!

dememe kalmadan yol kenarındaki elektrik direkleri stop motion tekniğiyle canlanıp "tey, tey, tey" diye "rock me Amadeus" eşliğinde halaya duruyorlar.

BANG BANG JIUV JIUV JIUV JIUV

YOL KENARINDA DUR DA KAVUN KARPUZ, BİR ŞEYLER ALALIM!

7

- sizi sayıyla mı verdiler lan?

diye atarlanıyorum, direkler beni fark ediyor üzerime doğru geliyorlar.

"şimdi boku yedik!" diye düşünürken toprak sallanmaya başlıyor. önce zelzele falan sanıyorum ama sonrasında toprak yarılıyor içinden artemis çıkıyor, iki elinde iki ışın tabancası... "bang, bang, bang" yüksek gerilim direklerine sıkıyor.

"bu ne ya?"modundayken karacabey tarım işletmelrinden biri beyaz biri siyah iki at geliyor.

- at murattır!

diyor artemis, siyah olana atlıyor, beyaza da beni oturtuyor.

- nooluyoruz abi?
- işimiz henüz bitmedi, düşmanın büyüğü tepede!

diyor, modern yeldeğirmenlerini gösteriyor.

- don kişot'luk güzel de bunların sahibisi vardır, gelirse ikimizi de gömerler.

diyorum. artemis birden bi yuvarlak gözlük takıyor, eline gitarı alıyor, başlıyor söylemeye "sen, ben değirmenlere karşıı... bile bile birer yitik savaşçıı.." ben de hafif gaza gelip giriyorum..

belki de en güzeli böyle

GAYB ÇETESİ'nin Maceraları 1

"Yeni Meslek!"

Anlatım ve Çekimler:
Metin Fidan

Oyuncular:
Bandai
"Ultra Monsters"
Vinyl Karakterler

YAPABİLİR MİSİN GERÇEKTEN YAA?

YAPABİLİRİM TABİİ YEAA! NE VAR Kİ YANİ!

NE BİLİYM? HERHANGİ BİR YETENEĞE SAHİP OLMAK GEREKMİYOR MU? SEN HİÇ KARİKATÜR ÇİZDİN Mİ?

Leman mizAH DERGİSİ

ŞİMDİ BUNLARI DÜŞÜNEMEMİ BİR AN ÖNCE BİR İŞ BULUP PARA KAZANMAM LAZIM. BÖYLE ŞEYLER SÖYLEYİP DE MORALİMİ BOZMA! BEN KENDİME GÜVENİYOM.

DEMEK BİZİMLE ÇALIŞMAK İSTİYORSUNUZ, HOŞGELDİN KARDEŞİ.. MİZAH DUYGUNUZU YANINIZDA GETİRDİNİZ Mİ?

AA? O BURDAN VERİLMİYCEK MİYDİ? BEN, GETİRMEDİM YANIMDA BİŞİY... YAA, ÇOK SIKI ÇALIŞIRIM VALLA! LÜTFEN BİR DENESENİZ?

PEKİ ÖYLEYSE... YANDAKİ ODAYA GEÇİN. ORADA ÇOK USTA BİR MİZAHÇI ARKADAŞIMIZ VAR. BİR DE O İLGİLENSİN BAKALIM.

ŞEY, NASIL BİR ESPRİ YANİ?

KOMİK BİR ESPRİ TABİY Kİ SALAK!

ŞU GENÇ YETENEK SEN OLMALISIN!..

Bİ ESPRİ YAP BAKALIM.

A-ANLADIM EFENDİM! BİRAZ HEYECANLIYIM DA ÖZÜR DİLERİM.

ÇABUK.. DAHA YEMEĞE ÇIKICAM. HADİ, ÇABUK!

O SIRADA AŞAĞIDA

YOK... AÇMIYOR TELEFONUNU... BAŞINA BİR ŞEY GELMİŞ OLMASIN YUKARIDA?

AY, BİZ DE MERAK EDİP GELDİK! KARİKATÜRCÜ FİLAN OLUCAM DİYOMUŞ, Dİİ Mİ? AY İNŞALLAH OLUR!

ŞÖYLE BİR ESPRİ BULDUM ASLINDA EFENDİM!..

ÇOK HOŞ VE GÜZEL BİR KADIN GÖRÜYORUZ ÖNCE... KIRMIZILAR İÇİNDE BİR KADIN.

KARŞISINDA DA İRİ YAPILI, YAKIŞIKLI BİR ADAM VAR. KADINA DİYOR Kİ:

ÇOCUĞUN BURNU HEP AKIYOR. SİLSENE KADIN! NE BİÇİM ANASIN SEN!?

KADIN DA DİYOR Kİ SONRA:

PARASI VER DE SİLEYİM! BÜTÜN MAAŞINI AT YARIŞLARINA YATIRIYORSUN!. AT MI ÖNEMLİ, ÇOCUĞUN MU...

DİYOR! Hih Hih!

Çocuğun damlayan Sümüğü de, yerde bir Karıncanın üzerine düşerse bence çok hoşuna olur!

NASIL EFENDİM!?

HEYOO! İŞE ALINDIM! AKŞAM ÜSTÜ DÖRTBUÇUKTA BAŞLIYOM!

EN BÜYÜÜK.. MİZAHÇI.. BİZİİM MİZAHÇIII!

Leman mizAH DERGİSİ

EN BÜYÜÜK..

SON

TAMAM! İYİ BU! GÖTÜR BUNU ÇİZİM ODASINA! KARİKATÜRE DÖNÜŞTÜRSÜNLER! ÇABUK!

MUHASEBEYE SÖYLE: 93 MİLYAR LİRA DA ÖN KAPORA VERSİNLER SANA!

Ferhan Şensoy

Kuşların suyunu kim koyacak?

Faili meçhul olup, adı sinir dingildetici bir biçimde "x" olan ışınların, radyoaktif izotopların ve ses ötesi disko dalgalar gibi iyonlaştırıcı olmayan ama sıvazlanırsa iyonlaştırıcılığa sıcak bakabilen, rüşvetini verdiğin zaman anında iyonlaştıran şakacı dalgaların kullanımına, radyoloji diyoruz. Ben demiyoruz. Tıp, diyorlar!

Kimi ışınların failinin meçhul olması çok saçma. Nasıl yani? Nerden çıktığı belli değil mi bu ışının? Kaynağı olmayan ışın olmaz ki... Bu fiziğin temel kavramlarına aykırı... Işının kaynağı Özel Harp Dairesi olduğu için mi, kaynak konusu kurcalanmıyor?

Radyoterapi, tedavinin uygulandığı bedensel bölgedeki hastalıklı hücreleri öldürür. Rahmetli hücrelerin cenazesinden sonra hepsinin hastalıklı olup olmadıkları da tartışılabilir hekimler arasında. Eğer rahmetli hastalıksızsa, haybeye ölmüş olur. Bir tür hücre katliamı yani... Uzun sözün e çızgı mail'i; radyoterapi de, böyle gereksiz ve lacivert bilim dallarından biridir. Hastaya uyguladığı derin eziyete tedavi adını vermiş sayın doktorumuz. Söz konusu tedavi mi, cinayet mi, bunu hasta öldükten sonra daha net olarak saptayabiliyoruz. Hekimin tedavi dediği şeyin uygulandığı beden bölgesindeki normal hücreler de, ellerinde olmayan nedenlerle ve gereksizce radyoterapiden etkilenirler, onlarda da bir anormalleşme gözümlenir, ortada normal hücre kalmaz. Radyolog;

-Pardon!

der... Pardon, moda oldu; radyologlar çoğaldı! Bu yüzden, şuram ağrıyor, buram ağrıyor diye, deli gibi doktora koşmamak lazım. Doktorun sizinle ilgilenecek bir dinginliği yoktur; o bu dinginliğe ulaşmanın kişisel araştırması içindedir, tıp adına değil, Hipokrat'a inat kendi adına. Zaten doktor delinin biridir. İnsan niye doktor olur ki durup dururken? Kendi hastalıklarını denetlemek ve daha çok yaşamak için mi? Tansiyonum dingildek, kalp atışım düzensiz, açlık kan şekerim ne kadar yüksek gibisinden hayata laboratuvar bir yaklaşım, aslında tamamen paranoyak, hastalıklı bir durum. Doktora gitmem gerek, diye başlar konu bilinçaltında, sonra konu başlığı olarak üstüne çıkar bilincin. Beyninizi hırpalayan bu bilinç üstü fesleğen rengi düşünce, eninde sonunda bir gün sizi o "muayenehane" denilen doktorhaneye sürükler. Hiç sevilecek bir yanı yoktur doktora gitmenin, sinir bozucu yanı ağır basar. Doktor dünyanın masrafı, ilaç yazar, ilaç ateş pahası, doktor moral bozar, o da işin cabası, biçiminde gelişen pop jazz düşüncelerinizi birbirine saydam bantlayarak ulaşırsınız doktorhaneye.

Bir hemşiremsi size kapıyı açar. Hemşire midir? Sekreter mi? Kapı açma görevlisi mi? Doktorun karısı mı? Bu konuda aydınlatıcı bilgi vermez. Boş bakar. Hoş geldiniz, buyrun, tavrında değildir. Niye geldin lan, gibisinden küstahça havaya kalkar bir kaşı. Ayakkabının üstüne galoş giymeniz gerektiğini belirtir, galoşun ne olduğunu belirtmez. Bir an, hıyar gibi öyle kalakalırsınız kapıda. Hemşiremsi, sizin galoşun ne olduğunu bilmemenizden duyduğu anlamsız zevkle bakar gözünüzün içine. Şaşkınlığınızı atlatıp konuya erer, köşedeki plastik kaptaki, ayakkabı üstüne mes gibi geçirilen lastikli saydam plastik nesneyi keşfeder, adının galoş olduğunu öğrendiğiniz o şeyleri ayakkabılarınızın üstüne geçirir ve içeri alınırsınız.

-Memnun oldum Galoş!

-Ben de ayak!

diyerek gırç gırç sesler çıkarırken galoş, uzun ve loş bir koridorda, sizi peşine takıp kıçını devirerek ilerler hemşiremsi, bir kapı açar, bir odaya alınırsınız. Muayene öncesinde beklenilen bu oda, hiç de huzur verici bir yer değildir. Sizden önce gelmiş bir sürü, mutsuz suratlı, endişe bakışlı, ayağı galoşlu insan oturmaktadır orada. Girer girmez, hepsi size bakar. Bir baş selamı ya da iyi günler dileğiyle boş bir iskemleye oturursunuz. Yanınızda oturan, ayağı deve ayağı olduğu için ayakkabısı galoşu yırtmış meraklı herifin;

-Sizinki de mi prostat?

türünden sorularıyla haşır neşir olmamak amacıyla, hemen ortadaki sehpanın üstünde duran dergi yığınından en üsttekini kapar ve sanki okur bir konuma geçersiniz. Öbürlerinden soyutlanmak için bir liman gibi sığındığınız çok eski tarihli dergide sizi ilgilendirecek hiçbir şey yoktur. "Lezbiyenlik Nedir?", "İçinizdeki Gizli Eşcinselliği Biliyor Musunuz?", başlıklı yazıları hızla geçip burçlar sayfasında bir an duralar, burcunuzun eski tarihli falını okur, olayların hiç de falınızda belirtildiği gibi gelişmediğini düşünür, hızla tamamlarsınız dergiyi karıştırmayı. Aldığınız yere koyarken başka bir dergi alsam mı koyu gri düşüncesi sizi oyalar, eflatun boşver düşüncesi duraksamaya son verir, yeniden oturursunuz iskemleye... Bütün bu olaylar sırasında herkes size bakmıştır ve yerinize oturur oturmaz herkesle göz göze gelirsiniz. Herkes birbirini somut bir acıma duygusuyla süzmektedir. "Zavallı!", "Nesi var acaba?", "Beterin beteri var işte!" gibi şeyler düşünülür, söylenilmez. Sıkıcı, kirli beyaz bir sessizlik hüküm sürer, galoşlardan ötürü zaman zaman, sanki sirkteymişiz duygusunu da uyandıran bu beklenti odasında. Bir sigara yakıp havayı dağıtma düşünceniz de kursağınızda kalır. En yasak yerlerde bile sigara içilebilir ve fakat doktorhanede asla!

Sıranız gelip doktorun görkemli, gizemli ve hijyenik odasında, öksür, nefesini tut, dilini çıkar, eeee de, şuranı şöyle sıkıp burunca acıyor mu türü işkencelerden oluşan muayeneniz;

-Öyle hayvan gibi burarsan acır tabii... Bak ben seninkini buriiiim... Acıyo mu? Acıyo değil mi?

biçiminde doktorla dövüşe dönüşse de, doktor sonunda psikoterapi yöntemiyle sizi uysal bir kedi haline getirir. Çünkü her hasta doktordan biraz çekinir. Doktor bunu bilir ve tadını çıkarır. Kimi çok korkak tiplerin doktor ya da polis olma arzusu, buradan dürtükleniyor demek ki... Her neyse, doktorda, doktorluk taslamanın âlemi yok. Doktor, bu ve fotokopisi, her ilacı bilen hasta tipine çok gıcık olur. Siz düşündüklerinizi doktora anlatmazken, doktor binbir Latin deresinden ismi anlaşılmaz sular taşıyarak bir sürü aksaklık bulur, doktora geldiğine bin pişman bedeninizde. Meğer ne rahatsızlıklarınız varmış da, sizin haberiniz yok. Üstelik kimi hastalıklarınızın adını bile tekrar edemiyorsunuz.

Doktor sizi günler sürecek röntgen, tahlil, tomografi, sonografi, memegrafi, taşagrafi ve seyir ve hidrografi ve oşinografi serüvenine yolcu eder. Birden hayatınız kayar. Bu konuda doktorun;

-Kaymış zaten daha ne kayıcak?

soğuk ve Azrailengiz şakası sinir sisteminizi dingildetir. Al sepetten hiç hesapta olmayan bir ruhsal rahatsızlık. Kimi doktor daha da ileri giderek;

-Ölümünüzden sonra organlarınızı bağışlamak ister misiniz?

gibi bir soru da patlatabilir.

Ne yani? Hemen mi ölüyoruz? Organlarımız ziyan olacak diye bir endişeniz mi var? Organlarımızı bağışlamalı mıyız? Yoksa hiçbir organımızı elletmeyip, kuşların su içebileceği küçük kurnası olan, üstü çiçekli bir mermer mezara mı koyulmalıyız? Bizim mezarın çiçeklerini kim sulayacak? Kuşların suyunu kim koyacak? Mermer mezar kaç para? Zaten mezar nerede? Gömülmelik yer mi kaldı? Demek ki en iyisi organlarımızı bağışlamak...

Dinden çok daha alçakgönüllü olan bilim bize sonsuz bir yaşam, cennet, cehennem ve benzeri ölüm ötesi turistik pembe programlar önermiyor. Sizin organlar n'olucak, diyor gayet kurşuni bir tavırla.

Görüldüğü gibi doktora gitmek, işi karıştırmaktan, dingin beyninizi koyu kahverengi bir sıkıntıya sokmaktan başka bir şeye yaramıyor. Doktorhane, hastane, eczane şeytan üçgeni, sapasağlam insanı birden, lan galiba ölüyorum, menenjitsel sapık düşüncesine yöneltebilir.

Bu yüzden, "İyi olacak hastanın, doktor ayağına gelir" derler. Çok şakacı atalarımızdan biri, durup dururken kıçından uydurmadı ya bu lafı! Yani ki size bir yararı olacaksa o doktorun, zaten çıkıp ayağınıza gelecektir, sizin onun ayağına gitmenizin özel bir yararı olamaz.

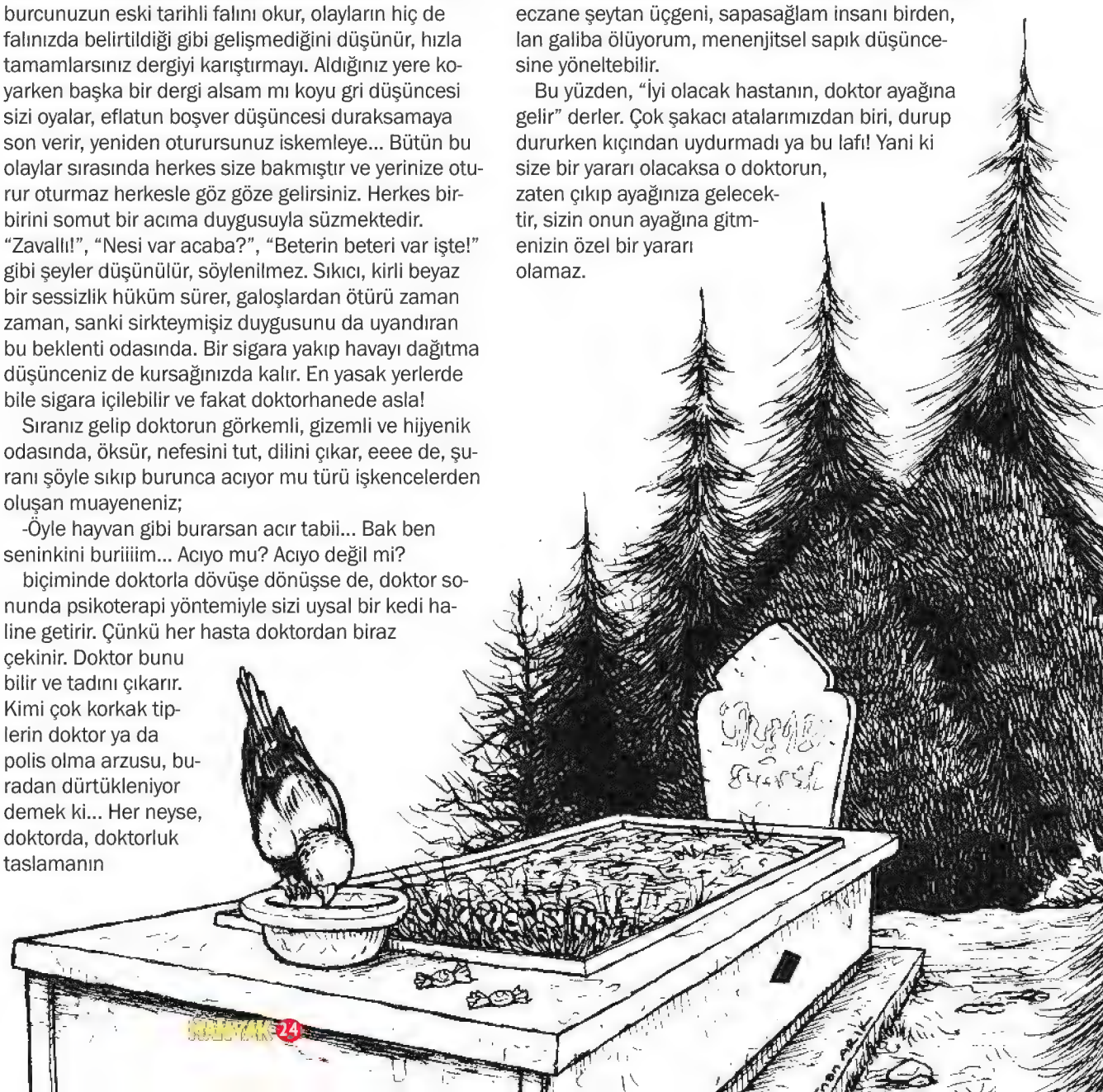

KAYNAK: Yazarın "Eşeğin Fikri" adlı eserinden iktibas edilmistir.
Sayfa Editörü: Füsun Hamzaoğlu
Yazar Portre: Tolga Hırsova
İllüstrasyon: Sinan Arık

Emrah Ablak

TÜRKİYE
siyasi harita 1/dört
Karadeniz
BULGARİSTAN
GÜRCİSTAN
YUNANİSTAN
ERMENİSTAN
İRAN
SURİYE
IRAK
Akdeniz
K.K.T.C.
Lefkoşe
Lübnan
Hatay
Hakkari
Van
Van gölü
Bitlis
Bitlis deee beşmiiiinarece
Bitlis deee beşmiiiinarece
Mardin
Urfa
Adıyaman
Adana
Mersin
Konya
Nevşehir
Aksaray
Malatya
Kütahya
Afyon
Tuz gölü
Eğridir gölü
Beyşehir gölü
Isparta
Denizli
Uşak
Bursa
Buğrun efem
Eskişehir
Ankara
Çorum
Bolu
Sivas
Erzincan
Erzurum
Trabzon
Artvin
Kars
Ağrı
Rize
Sinop
Bartın
Zonguldak
İstanbul
İzmit
Tekirdağ
Köfte
Edirne
Marmara denizi
Çanakkale
İzmir
Manisa
Aydın
Muğla
Bodrum
Fethiye
Antalya
Toroslar (Boğa demek)
Hamsi
Kuzey
Batı
Doğu
Güney
Boğa
Domuz
Lebleb
Ayı
Sucuk
Inek
Kuzu
Beşparmak dağları
Ege denizi
0 100 200
ÖLÇEK

ISLAK VE ARALIK

Geneta Portorikoluoğlu

DESTİNA URBANYAN

Bir yaz akşamında değişmiştim birden. Hava aynıydı, su aynıydı, annem, babam aynıydı... Ama ben değişmiştim. Gözlerim değişmişti; insanlara bakan gözlerim... Onları 28 yıldır gören gözlerim birşeyin farkına varmıştı artık; ben insanlar için önemli değildim! Öyleyse neden onlar da benim için öyle olmasınlardı?..

Akşamüstleri mahallenin kadınları ev işlerini bitirip kapı önlerine çıkarlardı. Bizim binanın önündeki toprak yola da 2-3 kocakarı kocaman pis bir battaniye serer çoluk çocuk üzerine otururlardı. İşte o saatlerde eğer bir işimiz çıkıp da kapıdan çıkmak istersek çoluk çocuk, tavuk, horoz kim var kim yok ayaklanır bir curcuna kopardı. Ondan sonra da tabii arkandan konuşulması kaçınılmaz olurdu. Bir sefer yaz sıcağında fenalaşıp banyo penceresini açmıştı annem, ben de banyoya girmiş bağıra çağıra şarkı söylüyorum, evim değil mi?.. Söyleyemez miyim? Sonra saçlarımı kurutmak için balkona çıktım aşağıdan bir baktım benim şarkı söyleyen sesimi taklit ediyor mahallenin piçleri. Elime ne geçirdiysem aşağı atmıştım kimi isabet etmişti, kimi ıskalamıştı. Ama ben hıncımı alamamıştım. Hiçbir zaman alamamıştım, anlaşılamamanın, dinlenmemenin hıncı nasıl alınacaktı ki! Herkesi meydana toplayıp eğitecek, özel ders mi verecektim beni anlamaları için... Sonra bu duygudan uzaklaşmak, insanlara düşman olmamak için kendimle dalga geçmeye, bazı yanlarımla ben de onlar gibi eğlenmeye başladım. O zaman da kendime güvenim azaldı, duygusal patlamalarım çoğaldı, ruh sağlığım gitgide daha da bozuldu. Yavaş yavaş kendim de kabullendikçe deliliğim kanıksandı, gerçek oldu karşımda durmaya başladı, nereye gitsem benden önce gider oturur oldu, öyle yüzsüzdü ki. Bazen benim hiç gitmediğim adını bilmediğim yerlerde adımın yanına konmaya başladı artık deli! Deli!, Deli! Bununla yaşayamazdım, bir çaresi olmalıydı, beni bundan koruyacak ne bir kanun ne bir kurum vardı. Şu durumda kendi kendimi düşürdüğüm bu durumdan kurtaracak da yine bendim. İşte böyle yola çıktım. Benim yolculuğum insanların birbirine bok atmadığı, kendi dalgalarına bakıp kimseyi rahatsız etmeden yaşadığı bir dünyayaydı. Bu fikir içime düşüp beni yakmaya başladığı gün anlamıştım ki ben bunu yapmak için görevlendirilmiştim, yoksa neden durup dururken böyle bir kuvvet gelmişti kollarıma, gözlerim her şeyi daha iyi görüp, kulaklarım daha iyi işitir olmuştu. Artık bir uçanla kaçan kurtulurdu elimden. Tek üzüldüğüm annem ve babamdı bana baktıkça insan olduğumu hatırlatan o ikisinden başkası değildi. Ama yapacak birşey yoktu. Emir büyük yerden geliyordu.

He canım hee...

**

Peki...

Dağlarda kar suyunun aktığı yere kanvasımı çaktım piyan çektim. Deli bağlar gibi... ☺

Buz gibi suya ayaklarımı soktum, yüzümü soktum dakikalarca durdum öylece. Çok güçlü olduğum için hiç üşümedim. Açlığı da unutmuştum artık. Ara sıra önümden geçen bir yılanın başını ezip kurutuyordum. Onun etini çiğneyip günlerce su bile içmeden kilometrelerce yürüyordum. Nasıl da güçlüydüm vay amk. Her neyse ne, günlerden bir gün dağlarımda, benim özgür dünyamda pireler belirdi. Benim kafamda, koltuk altlarımda, benim kasıklarımda, oymakbaşımda ve hatta mücevher kutumda. Öyle tatlı kaşınıyordum ki aylardır yaşadığım bu yüce dağlarda sıcak güzel bir hamam olsa, güçlü kuvvetli bi aygır bana kese atsa, yoğursa beni istedim.

***

Eee?

****

Gün sararmaya başlamıştı, içimdeki hamam aşkı iyice büyümüştü, istesem 1 saatte şehre iner zor anlar için s..tıktan sonra tekrar tekrar k..ıma tıktığım torbadaki paralarla bi aparta yerleşir oda servisinin a.ına kordum. İşte "tam da" o sırada karşımda üzerinde buhar hareleri süzülen sıcak su göleti belirdi. Gözlerimi iyice kısıp baktım, "zerap mı acaba lo" diye sordum, "ne zerobu lo çöl mi kü bürosu, ayı!" diye cevapladım kendimi. Ondan sonra bi hızlandım, asâmı toprağa saplaya saplaya ilerledim. Suya yaklaştıkça buhar hareleri gözümü yakmaya başladı. "Bu büber gazı, ula puşlar, ula peçete atmıkları! Sıkmayın"

*****

N'ooldu?

******

İçine girmiştim sıcak su bulutunun, ünüformalı, taşlı, sopalı, sapanlı itler çevremi sardı. "Ula, ula burda da mı buldunuz beni, gidin gidin!" Artık çok geçti. Biri elini sokup torbamı çıkarttı. Etrafı b.klu torbanın içini yere boşalttı. Paraları saymaya başladı. Öteki kemerini çözüyordu. Üzerime oturdu. Aralarında konuşmaya başladı içlerinden ikisi:

-Önce öldürsek mi la, debelenir şimdi bu..

-Yok la, gücü kalmamış, baksana yıkıldı kaldı, ıslat ama biraz ben bi cıgara içene kadar da hallet işini.

****

Başbaşa mı kaldınız topitoşla?

****

Yaa ne demezsin, hiç sesimi çıkarmadım. Ölmekten de korkmuyordum da, can havliyle: "Be... be-beni karıştırdınız, ben sıradan bi deliyim. Dağa çıkmış deli. İstanbulluyuz 7 göbektir. Soyumuz saraya dayanıyor..." dedim. Doğruydu da.

****

Hangi saray amk!

Felat Delibalta

NE DERSİN KOVİKKİ, İNSANLIĞA EVRENİN NİHAİ SIRRINI AÇIKLASAK MI?

HMM. AZ DAHA SİLEYİM...

YOK LAN. HALA KIÇLARINI SİLDİKTEN SONRA TUVALET KAĞIDINA BAKIYOLAR. HENÜZ HAZIR DEĞİLLER EVRENİN SIRRINA.

SON 4 YILDIR YAPTIĞIN MANGALLARIN SAYISI SEVİŞMELERİMİZİN SAYISINDAN FAZLA. Bİ BAKSANA KOCACIM. SANA SÜPRİZİM VAR.

Bİ BAKSANA YAA!

MANGAL BAŞINDAYKEN BENİM DİKKATİMİ DAĞITMAYIN DEMEDİM Mİ KADIN!

BAKMAM.

MUMBAI PİJURİMCU

KAPİTALİZMİ YIKACAK GÜÇ: ANALARIMIZ

ANNEAYEA! DOMİNOS PİZZASI GİBİ DİİL BU! ORP... PİZZANIN İÇİNDE BİBER SALÇASI OLUR MU HİÇ? ORP... ORP...

BABAN DOMİNOSUN MÜDÜRÜ KENDİNE SPA YAPTIRSIN DİYE ÇALIŞMIYO EVLADIM! YAZIK O KADAR PARAYA! HEM GÜZEL DİİL Mİ BENİM YAPTIĞIM?

ORP..ORP... GİZEL... ORP...

ŞIK!

TATLIM, GÖRÜMCELER KULÜBÜNE HOŞ GELDİN BU DEV KÜPE ARTIK SENİN HELALİNDİR.

OHEY? KÜLGELERİ BÖYLE Mİ KONTROL EDİYORSUNUZ BANKA OLARAK?

BÖYLE EDİYORUZ, EVET.

BEN KÜLÇERİMİ SİZE YATIRMAKTAN VAZGEÇTİM.

HATIRT! HURT!

VAZGEÇEMEZSİN. BEKLE DAHA DİĞERLERİNİ KONTROL EDİCEM!

SIRF KAPININ ÜSTÜNE ŞEKİLLİ İŞİM TABELASI YAPTIRABİLMEK İÇİN YILLARCA OKUL OKUDUN DİMİ?

PROF. DR. ALİ AK

BENİ YAKALADIN AKILLI SİNCAP! TEK AMACIM BUYDU, ARTIK BU EVDEN DIŞARI ÇIKMAYA ÇALIŞIM.

SAÇI DA DÖKTÜN BU YOLDA...

EKTİRİRİM PARASIYLA DEĞİL Mİ?

MUHTAR!!.. BANA BİR İKAMETGAH!

ŞANGIRELLA!

EVLADIM SANA KAÇ KERE EKSİYON FİLMİ İZLEDİKTEN SONRA BURAYA GELME DEMEDİN Mİ? YIKTIN GENE BAK!.. ÇIK ÇIK ÇIK...

NEYSE HADİ ÇOK KIZAMIYORUM SANA, HAYATIMIN TEK EĞLENCESİSİN.

köşeyi halk gazetlama müziği eşliğinde okumanız tavsiye edilir

Ayetullah Pompalıtüfek | pompalihoca.com

Moskova'da bir seks müzesi: TOCHKA G

60'lı ve 70'li yıllarda batıda yaşanan cinsel devrim sonrasında batı toplumlarının cinsel tabuları devirmesinin sonucu olarak dünyanın önemli şehirlerinde erotik müzeler açılmaya başlandı. Batının muhafazakar Hristiyan kültüne karşı en önemli başkaldırı, Fransız devriminin Paris sokaklarını mezbahaya çevirdiği yıllarda bir erotik edebiyat yazarı olan **Marquis De Sade**'dan (sadizme ismini veren şahsiyet) geldi. Ömrünün yarısını geçirdiği hapishaneler ve akıl hastanelerinde cinsel hazzı şeytani olarak gören dine ve iktidara karşı olabildiğince radikal yazılar yazdı, kitapları el altından basılıp dönemin genç bedenlerini baştan çıkardı. 2. Dünya Savaşı sonrasında ise bayrağı **Beat Kuşağı** devraldı. Bireyin bedeni üzerindeki kontrolün aile, devlet ve geleneklerden kurtarılıp özgürleştirilmesini savunan Beatnikler cinsel devrimin de kıvılcımını yakmış oldular. Bu kıvılcım rock'n roll kültürü ile birleşip **Woodstock 69**'da New York'ta yangına dönüştü ve yakın tarihin önemli olayları arasında yerini aldı. (Biz de ise bu cinsel devrim, "Parçala Behçet", Aydaşıma kucak dansı yapan gogo kızlarına bahşiş dağıtırken tatil bütçemizin yarısını mekanda bırakmıştık ve paramızı artık dikkatli harcamak zorundaydık.

"Tochka G" (G noktası) adlı seks kompleksi Petersburg'taki **Rasputin** adlı müzeden sonra 2011 yılında açılan Rusya'nın ikinci seks müzesi. İçinde ülkenin en büyük seks shop'u bulunuyor. Bütçe yetse alınacak çok fazla birbirinden ilgi çekici ürün var. Kendimiz ve yeni evli bir çift olan arkadaşlarımız için bir iki ufak oyuncak alıp müzeye geçiyoruz. Müzede bolca cinsellik temalı sarkastik ve fantastik resim, plastik sanat çalışmaları yer alıyor. Temalı erotik kadın heykelleri, cenk ederken çizilmiş çıplak Obama ve

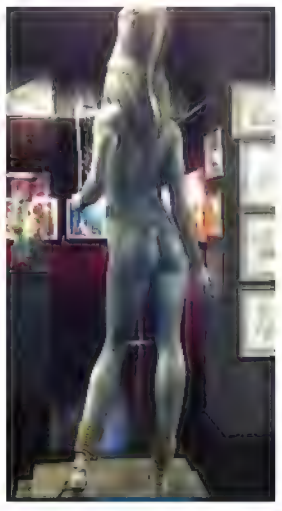

demir Akbaş filmleri, erotik oyun kartları, beta kaset formatındaki Alman pornoları ve üç film birden sinemaları olarak yankısını buluyordu.)

Sürekli kendini yenileme yetisine sahip kapitalizm ise ilerleyen yıllarda aslında soldan esen bu cinsel devrimi ruhundan arındırıp salt girip çıkmaya dayanan pornografiye dönüştürmeyi başardı.

Moskova seyahatlerimden birinde kız arkadaşımla **Novy Arbat** denen şehrin merkezi caddelerinden birinde yürürken kızın biri elimize seks müzesi ilanı tutuşturdu. Baktık ki giriş fiyatı uygun, paramız yetiyor. Çünkü bir gece öncesinde alkollüyken aynı cadde üzerindeki "Penthouse" adlı strip club'a kallavi bir giriş ücreti ödeyip, kız arkadaşımla Putin tablosu, önüne oturup düşünmek için koltuk konmuş dev bir vajina portresi, partnerinizi "erdemle kırbaçlayacağınız" boy boy kırbaçlar, ortaçağ işkence aletlerini andıran "Sadist" fantezi düzenekleri, fotoşoplanmış mizahi Sovyet afişleri, seksüel gücü ve büyücülüğü ile bir dönem çarlığa yön vermiş Rasputin'in çeşitli temsilleri, kondom koleksiyonu ilk göze çarpanlar arasında. Ayrıca Sovyet dönemine ait muzır neşriyat arşivi de bulunuyor. Oturup sayfalarını karıştırabilir, dönemin erotizm anlayışını inceleyebilirsiniz. Kompleks müze ile bitmiyor. Çiftler için tasarlanmış cep sinemalarında seçtiğiniz porno filmi izleyebilir, seks için dizayn edilmiş, tutunma yerlerine kadar düşünülmüş erotik tuvaletlerde seks shop'tan aldığınız ürünleri deneyebilir, bu tuvaletlerde sevişebilirsiniz. (denedik) (Bir gece öncesinde de bahsettiğim strip club'ın tuvaletlerinde sevişmiştik. Bu ve benzeri anlarda kendimi hep bir Bahadır Boysal karikatürü içinde hayal ederim.)

Batıdaki erotik müzeler daha çok pornografi ile desteklenmiş mizah öğesini de işin içine katan eğlenceli mekanlar iken, Tao felsefesi, Kamasutra, Tantrik seks gibi cinselliği ciddiye alan ve yaşam enerjisinin bir parçası olarak gören gizemci-mistik felsefeleri bağrından çıkaran doğuda konsept daha farklı. **Şangay Seks Kültürü Merkezi**, seks üzerine akademik araştırmalar yapan, bugüne kadar 43 kitabı yayınlanmış **Dr. Liv Dalin** tarafından kurulmuş. İçerisinde Çin'in cinsel tarihini anlatan çalışmalar, tarihi eserler var.

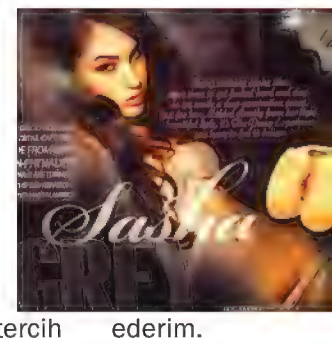

Sizi bilmem ama ben batının pornografisi yerine doğunun fantazilerde hayal gücünü ve bedendeki enerji noktalarını kullanan sofistike tarzını tercih ederim. Amsterdam'daki seks shop'tan alacağım yapma **Sasha Grey** vajinası yerine Japonya'dan alacağım Kinbaku bağlama sanatı videosu ve bantları bana daha cazip geliyor.

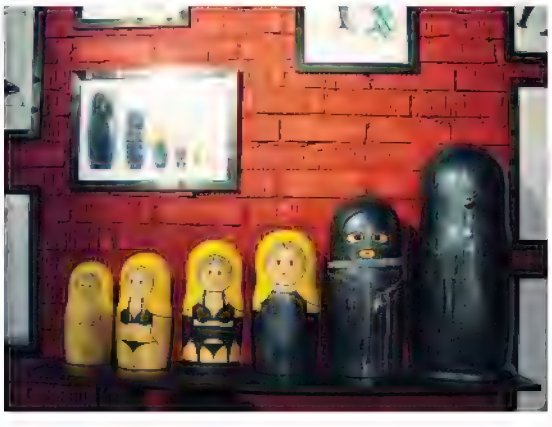

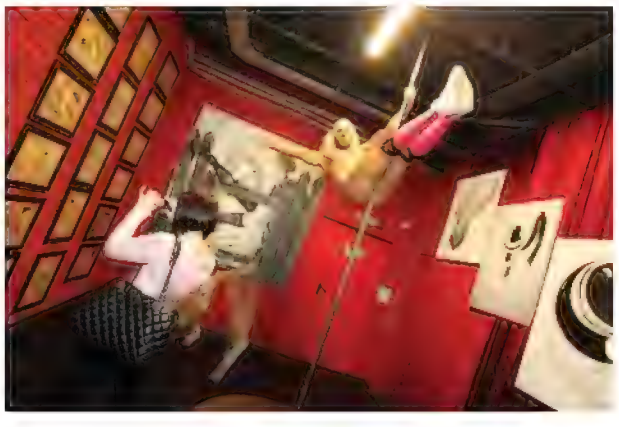

Bu sefer oy vermek çok önemli aabi...

Mesud Ata

Kara ruhlu anarşistlerin de Mustafa Sarıgül'e, Mansur Yavaş'a oy veren; oy vermekle kalmayıp sandık bekçiliği yapmaya başladığı bir karanlığın içindeyiz. Hakikaten çevremde post-yapısalcı anarşistinden takoz stalinistlere sandığa gitmeyen arkadaşım kalmadı neredeyse. Oy vermemenin duygusu ve dirayeti tarihin şu saçma sapan döneminde saçma sapan bir hal olup çıkıverdi.

Ben kendi tarihim boyunca sandığa gitmedim. "Off yha bu memlekete inancımı kaybettim", "kime versek hep aynı", "oy vermek bi şeyleri değiştirseydi yasaklanırdı", "Abi sonuçta hepsi düzenin partileri" filan... Bunların hiçbirini demedim. Bu duruşu bir karşıduruş olarak konumlamayı ya da kutsal, yegane yol ve tercih olarak sunmayı da reddettim. Mesele her seferinde politik bir hesaplaşma ve intikam duygusuyla; her seferinde durumun aciliyeti bahanesiyle sığ bir dünyanın, sığ bir mücadele biçiminin içinde tıkılıp kalmamız. Öte yandan bu hal içerisinde savaş, kan ve cinayetler bir tek benim oyumla duracaksa o savaş, kan ve cinayet durmasın daha iyidir derim. Öte taraftan köksüz bir barış, köksüz bir "kazanım" er geç başka bir savaşa dönüşecektir bir şekilde.

Niçin sandığa gidilecek? Ortada seçim sonucunu beğenmeyen bir adamın ölüm tehditleri ve bu adamın karşısında yolunu kaybetmiş, sığlığın bataklığına çekilmiş bir muhalefet var. Adam nasıl bir adam? Aşağılık kompleksli bir adam. Bu adam, coğrafyadaki birikmiş tüm aşağılık kompleksini, ezikleştirilmiş kitlelerin öfkesini kendisinde toplamış; kompleks geliştirdiği insanların; sevişebilen, savaşabilen, düşünebilen, yaratabilen toplulukların sırtına binmiş vuruyor kırbacı vuruyor kırbacı.

Aşağılık kompleksi toplumsal bir hastalıktır. Bu hastalık karşısında seçenekleriniz bellidir; ya onu iyileştirirsiniz, ya öldürürsünüz ya da bir yere kilitlersiniz. Bu memleketin bir türlü olgunlaşamamasının nedeni, problemlerini öldürerek ve/ya kutuya kilitleyerek çözmeyi tercih ediyor olmasıdır. Ancak bu iki seçenek, problemin ortadan kalkmasını değil sürekli ertelenmesini sağlayabilir. Toplumsal hastalıklar ancak ve ancak toplumsal dönüşümlerle, uzun vadeli tedavilerle giderilebilecek bir hastalıktır. Termodinamiğin birinci yasasını biliyoruz: Enerji, yoktan var edilemez; var olan enerji de yok edilemez. Enerjiyi yok edemiyorsanız onu dönüştürmekten, aktığı mecrayı değiştirmekten, iyileştirmekten başka çareniz yoktur.

On üç yıllık Tayyip Erdoğan hanedanlığının en başından itibaren düşündüğüm şuydu; bu memleketin başına bir Tayyip Erdoğan felaketi geldiyse ve bu felaket bertaraf edilemiyorsa tarihsel olarak bu felaketin yaşanması gerekiyor demektir. Dövüleceğiz, katledileceğiz, nefessiz bırakılacağız; evet bu tarihsel bir zorunluluktur. Ancak bu felaketi atlatabilecek kudretli bir istek ve enerji var ise bunun yolunu bir şekilde bulacağızdır. Ama bu yol, ulusal bir derbi heyecanıyla değil coşkulu bir yaşam tutkusuyla bulunabilir ancak.

Eşitlik, barış, adalet, kardeşlik gibi isteklerin acil bir seçim yarışına bağlı olduğu bir dünyanın yok olmasını tercih ederim. Her gün yavaş yavaş insanın ruhunu kemiren, öldüren bir acıdansa toplu bir yok oluşun çok daha erdemli ve yaratkan olabileceğine de inanıyorum. Çok büyük, kanlı bir savaş, büyük bir yıkım, uzayıp giden acılar için derman olabilir. Dolayısıyla, "bu seçim çok önemli" değil, "bu sefer son" değil. Hayat bir çok ihtimalle, farklı mücadelelerle, sürprizlerle farklı kanallardan akmaya devam ediyor, devam edecek.

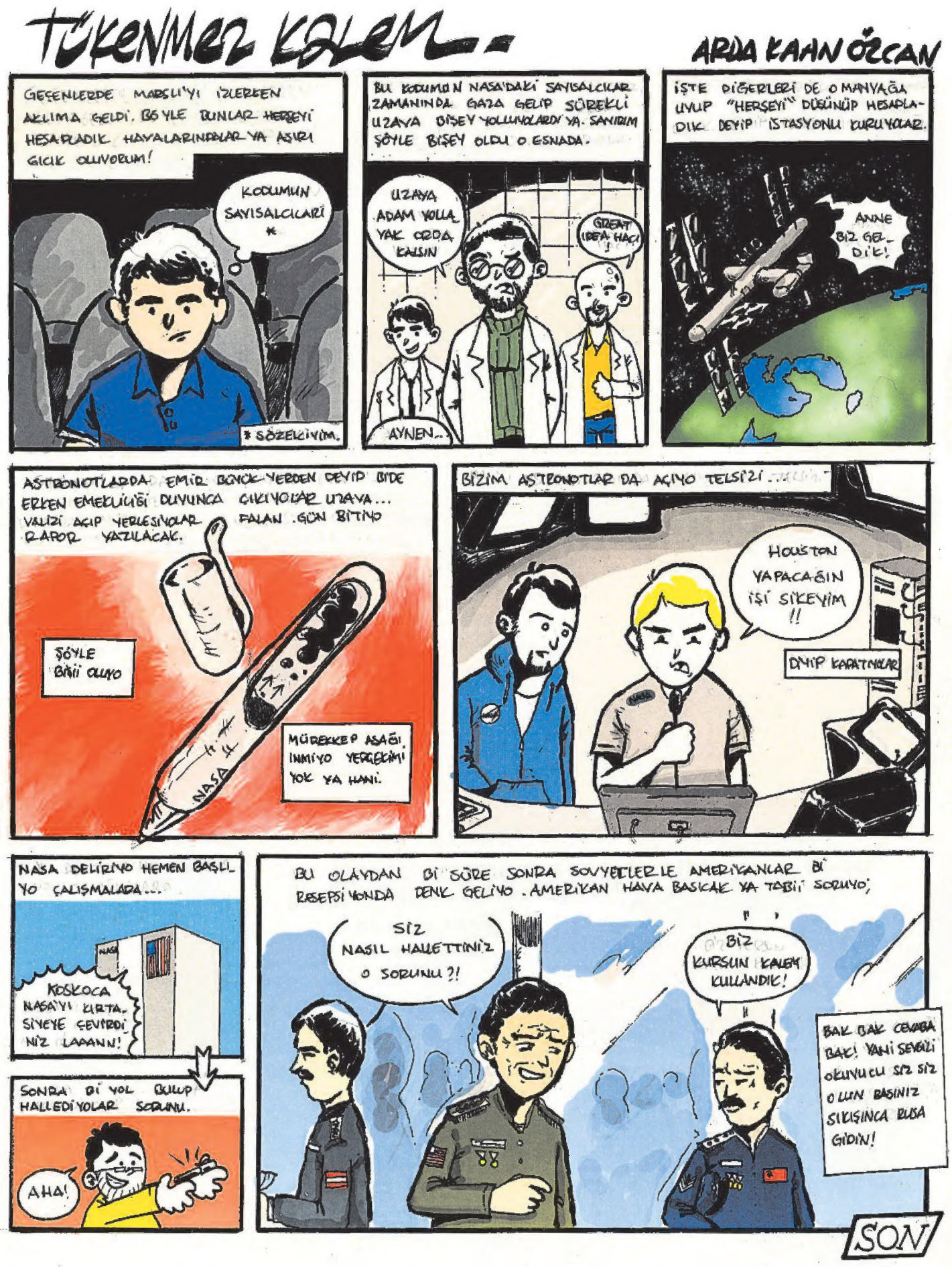

YILDIZ ÇOCUK

XONAX

yazan-çizen

TOLGA HIRSOVA

twitter: @hirsova

EMRE İLE TANIŞIN. MÜREKKEP YALAMIŞ, TAHSİLLİ BİR ÇOCUK. OKULDA HER ZAMAN BAŞARILIYDI. MASTER, DOKTORA EMRE'Yİ HİÇ ZORLAMADI.

BÖLÜMÜ BİRİNCİLİKLE BİTİRMİŞTİ.

O YILLARDA BÜYÜK HAYALLERİ VARDI. MESELA TÜRKİYE'NİN RÜZGAR ENERJİSİYLE ÇALIŞAN İLK DUŞAKABİNİNİ TASARLAMIŞTI.

RÜZGAR TÜRBÜNÜ

KABİN

OTOMATİK KAPI SİSTEMİ

DUŞA :)

200 cm

150cm

AVRUPA BİRLİĞİ FONUNDAN TEŞVİK ALABİLSEYDİ İŞLER BELKİ BAMBAŞKA OLURDU, KİMBİLİR. AMA ŞİMDİ BU SIKICI MASABAŞI İŞİNDE MESAİSİNİ DOLDURMALIYDI.

ALLAH'TAN FACEBOOK VARDI, YOKSA 9 SAAT NASIL GEÇERDİ.

POLİS BOMBACILARI BİLİYORMUŞ YA! SONRA "NEDEN POLİSE KÜFREDİ-YOSUN!"

TOŞ MONİ

ÜNİVERSİTEDE APOLİTİK OLMAYA ÖZEN GÖSTERMİŞTİ AMA SON ZAMANLARDA MEMLEKETTE OLAN BİTENE NASIL SEYİRCİ KALABİLİRDİ Kİ İNSAN.

FOSS

KUTAY ÖZALTIOK

SANDIĞA GİTMEYENLERİN

%55'İ CHP'Lİ
%25'İ MHP'Lİ
%10'U HDP'Lİ
%2'Sİ AKP'Lİ

PARTİ BEĞENMEDİĞİN İÇİN OY VERMEMEK EN BEĞENMEDİĞİN PARTİYİ İKTİDAR YAPA

OY VER!

LIKE!

530 LIKES 234 COMMENTS 124 SHARES

LIKE COMMENT SH

LIKE!
LIKE!
LIKE!
LIKE!
LIKE!
HATE!

FAKAT FACEBOOK'TA POLİTKA YAPMAK GİTGİDE BİR BAĞIMLILIĞA DÖNÜŞÜYORDU.

LIKE

ABİ SEN İYİCE KAPTIRDIN KENDİNİ. BİR ŞEY OLDUĞU YOK KENDİNİ HIRPALIYORSUN. ŞU SOSYAL MEDYADAN BİRAZ UZAK DUR İSTERSEN.

HAKLISIN GALİBA. DUR ŞU TWEET'İ DE ATİİM BU SON!

SOSYAL MEDYADAN UZAKLAŞAN EMRE HUZURU ÖNCE MEDİTASYONDA YOGADA FALAN ARADI. BULAMAYINCA EN AĞIR SAKİNLEŞTİRİCİLERE ABANDI.

fuser
XONAX
1 mg tablets

ZAMANLA GARİP DÜŞÜNCELER VE TEORİLER GELİŞTİRMEYE BAŞLADI.

İNSANLIKTAN HEPTEN UMUDU KESTİM BİLADER. UZAYLILAR GELSE DE DÜNYAYI YERLE BİR ETSELER...

NAAPTIN ABİ YA? O KADAR DA DEĞİL.

SONUNDA BU UZAYLI MESELESİ EMRE'DE BİR SAPLANTI HALİNİ ALDI.

YOK ABİ! UZAYLI İSTİLASI KESİN ÇÖZÜM! BİR ŞEYLER YAPMALIYIM AMA NE?

X FILES

BİR YANDAN SÜREKLİ SAKİNLEŞTİRİCİ HAPLAR ALIYOR ÖTE YANDAN KUANTUM FİZİĞİNDEN POZİTİF ENERJİ TEORİSİNE KADAR BULDUĞU NE VARSA OKUYORDU.

"EVRENE MESAJIM VAR" İŞTE ARADIĞIM KİTAP!

AYLARCA EVRENE MESAJ GÖNDERMEYE ÇALIŞTI AMA AKLINDA HEP SAKİNLEŞTİRİCİLER VARDI.

ENERJİ.. ENERJİ..

XONAX XONAX

O ESNADA UZAK BİR GALAKSİDE...

HA?!

XONAX NOOLDU?

YİNE O SESİ DUYDUM KADIN. YETER ARTIK BUNA BİR SON VERMELİYİM BEN DÜNYA'YA GİDİYORUM!

AMA TRANKO-PUSKAŞ MECLİSİ BUNA ASLA İZİN VERMEZ. BİLİYORSUN ROSWELL'DEKİ OLAYDAN SONRA BAŞKA DÜNYALARA MÜDAHALEYİ YASAKLADILAR!

BENİ ANLAYACAK-LARDIR.

XONAX'IN İSTEĞİ TRANKO-PUSKAŞ MECLİSİNDE GÖRÜŞÜLDÜ. BU MECLİS 1'YE KARŞI 2 OYLA XONAX'I HAKLI BULDU.

T B B T B

YAŞASIN ADALET!

BEKLE BENİ DÜNYA GEZEGENİ, GELİYORUM.

ALLAAAM, İNANMIYORUM! GELDİLER, SONUNDA GELDİLER!

CUVİ CUVİ CUVA

BURDAYIM! SİZİ BEN ÇAĞIRDIM. BEN!

BİLİYORUM!

TIS HAV HEV HAV PISS

BİLİYORUM TABİ IRISPI ÇICIĞI. GÜNLERDİR UYKU UYUTMADIN BANA! SKCEM DERDİNİ DE TASANI DA! AL MINA KOYİİM IŞINI, AL!

VEZÜÜV!

(KÖMÜRLEŞTİRİCİ IŞIN)

EVET, EMRE BELKİ DÜNYA'YI HUZURA KAVUŞTURAMADI AMA EN AZINDAN KENDİ ACISINI DİNDİRMİŞ OLDU.

UYKULARI HARAM ETTİ PEZEVENK!

HOW?

AYLARDAN EKİM, TARİHTE YERİN...

Pınar Özel

1 EKİM 1905- Galatasaray Spor Kulübü kuruldu.

2 EKİM 1957- ODTÜ'nün temeli atıldı.

3 EKİM 1990- Doğu ve Batı Almanya birleşti.

4 EKİM 1957- Sovyetler Birliği'nin ilk yapay uydusu Sputnik uzaya fırlatıldı.

4 EKİM 2015- Şırnak'ta öldürülen Hacı Lokman Birlik'in cesedi, devlet memurları tarafından devlete ait bir zırhlı araçla şehrin sokaklarında gezdirildi.

5 EKİM 1921- İngiltere'de Uluslararası Yazarlar Birliği PEN kuruldu.

5 EKİM 1991- İlk resmi Linux sürümü Linus Torvalds tarafından tanıtıldı.

5 EKİM 2015- Osmaniye'de çıkan çatışmada Jandarma Komando Uzman Çavuş Ufku Demirel şehit oldu.

6 EKİM 1926- Türkiye'de ilk uçak fabrikası Kayseri'de açıldı.

6 EKİM 2015- Şehit babası ve emekli madenci Hüseyin Aydın, dolandırılmak istendi. Dolandırılmaktan son anda ve tesadüfen kurtulan şehit babası gözyaşlarını tutamadı.

7 EKİM 2015- Aziz Sancar, Nobel Kimya Ödülü'nü aldı.

10 EKİM 1926- Türkiye'de şapka inkılâbı yapıldı.

10 EKİM 2015- Ankara'da, Barış Mitingi için toplanan ve Türkiye'nin dört bir yanından giden kalabalığa canlı bombalı saldırı düzenlendi. Biri çocuk olmak üzere 130 kişinin hayatını kaybettiği saldırının hemen akabinde düzenlenen basın toplantısında Adalet Bakanı Kenan İpek gülümsemesiyle yüreğimize su serpti!

10 EKİM 2015- Ankara Katliamı'nın ardından düzenlediği basın toplantısında Suruç'ta amacına ulaşan bir patlama yaşayan canlı bombanın adalete teslim edildiğini duyuran Başbakan Ahmet Davutoğlu dimağımızı yerle yeksan etti.

11 EKİM 1984- Challenger ile uzaya çıkan astronot Kathryn D. Sullivan, uzayda yürüyen ilk Amerikalı kadın oldu.

11 EKİM 2015- Devlet Bahçeli bir kez daha "Hayır" diyerek istikrarlı muhalifliğinin sürdüğünü müjdeledi.

12 EKİM 1492- Her ne kadar Doğu Hint Adaları'na geldiğini düşünse de Kristof Kolomb Karayipler'e ulaşarak Amerika'yı keşfetti.

12 EKİM 1992- TEMA Vakfı kuruldu.

12 EKİM 2015- Başbakan Ahmet Davutoğlu, ellerinde bir canlı bomba listesi olduğunu açıklayarak bizi mutlu etti. Hemen akabinde de canlı bombalara eylemlerinden önce müdahale edemeyeceklerini vurgulayınca da ülkedeki hukuksal üstünlüğü fark etmemizi sağladı ve mutluluğumuz perçinlendi.

13 EKİM 1884- Greenwich Gözlemevi'nden geçen meridyen, 0 derece ve uluslararası zaman kuşakları için başlangıç noktası olarak kabul edildi.

13 EKİM 2010- Şili'de maden kazasında yeraltında mahsur kalan 33 işçi 69 gün sonra sağ olarak kurtarıldı.

13 EKİM 2015- Türkiye'nin ilk stickerla kaplanmış Cadillac'ı bakan Fikri Işık tarafından kamuoyuyla tanıştırıldı. Gurur duyduk.

13 EKİM 2015- Konya'da oynanan Türkiye- İzlanda maçının öncesinde, Ankara Katliamı'nda hayatlarını kaybedenler için yapılan saygı duruşunda, ölenleri ıslıklayarak protesto edenler sayesinde dünya çapında bir saygısızlığa imza attık.

16 EKİM 1854- İrlandalı yazar Oscar Wilde doğdu.

16 EKİM 2015- Polis memuru Furkan Çelik, Şırnak'ta şehit oldu. Henüz 23 yaşındaki Çelik, memleketi Sakarya-Akyazı'da toprağa verildi.

16 EKİM 2015- Cumhurbaşkanımıza Nobel Barış Ödülü'nün bir türlü verilmemesi üzerine nihayet isyan ettik ve Nobelciler'i şiddetle kınadık. Kınamakla yetinmeyip, ağzımıza geleni söyledik. En azından içimiz soğudu. Vermezlerse vermesinler. Kendimiz yaparız biz o ödülün daha güzelini. Biriniz bakın bakayım, Cadillac'tan artan stickerlar nerdeymiş? Üst çekmecededir, oraya bakın. Orada yoksa, kutulara konmuştur belki dolabın altındaki... Ne kutusu mu? Çekil, çekil ben bulurum...

17 EKIM 1951- Türkiye'nin NATO'ya katılmasıyla ilgili protokol, Londra'da imzalandı.

17 EKİM 2015- Dağlıca'da beş asker şehit oldu.

18 EKİM 1892- Chicago ve New York arasında ilk uzun telefon hattı açıldı.

18 EKİM 1954- Texas Instruments şirketi ilk transistörlü radyoyu üretti.

18 EKİM 2015- Almanya Başbakanı Angela Merkel'e varaklı koltuğumuzu gösterdik.

20 EKİM 1903- Türkiye'nin ilk futbol kulübü Beşiktaş kuruldu.

21 EKİM 2015- Bingöl, Urfa ve Hakkâri'de iki polis ve üç asker şehit oldu.

29 EKİM 1923- Türkiye Cumhuriyeti kuruldu.

...

Bugün günlerden Kasım...

1922'deki Kasım, saltanatın kaldırılmasıyla başlamıştı.

2015'deki Kasım'ın tüm acılarımızın sonu ve güzelliklerin başlangıcı olması dileğiyle...

KASIM-ARALIK 2015-10
MANYAK

● **İmtiyaz Sahibi:** Tuncay Akgün ● **Yayımcı:** LM Basın Yayın Ltd. Şti. ● **Mizah Yönetmeni:** Bahadır Boysal ● **Yazışleri Müdürü:** Serkan Kölük ● **Grafik & Sayfa Düzeni:** Murat Yüceşan, Cebrail Okçu ● **Renklendirme:** Fikret Özdemir ● **Kaligrafi:** Fatih Kaan ● **Müessese:** Ali Yavuz ● **Satış Müdürü:** Şener Küçükkaptan ● **Muhasebe Müdürü:** Gülsüm Ünlü ● **Tel:** (0212) 292 95 65 (4 Hat) ● **Fax:** 245 38 06 ● **Adres:** İstiklal Cad. İmam Adnan Sok. No:14 Beyoğlu/İst. ● **Baskı:** LeMan Matbaası Adres: Alüminyumcular Sanayi Sitesi C-5 Blok No: 7-8 Hadımköy/İST. ● **Tel:** 0212 858 00 93 (95-96) ● **Genel Dağıtım:** D.P.P. A.Ş

YAPRAK KAFALILAR

yazan-çizen
TOLGA HIRSOVA
twitter: @hirsova

SON (BÖYLE NASIL?)